
MATT DINNIMAN
CARLEVO
BOMBASTICKÉ
EVANGELIUM

CARLOVO BOMBASTICKÉ EVANGELIUM

KNIHY MATTA DINNIMANA V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS

HROBKAŘ CARL

Carlova postapokalyptická show
Konec světa podle Carla
Carlova anarchistická kuchařka
Carlovo bombastické evangelium

PŘIPRAVUJEME

Hrobkařova řeznická maškaráda

MATT DINNIMAN

CARLOVO BOMBASTICKÉ EVANGELIUM

PŘELOŽIL JIŘÍ MATYSKIEWICZ

MYSTERY PRESS

2026

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace,
místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy
představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány
ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Matt Dinniman, 2021
Translation © Jiří Matyskiewicz, 2026
Cover Illustration & Map © Ondřej Hrdina, 2026
Book Design © Martin Stehlík, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-348-6 (PDF)

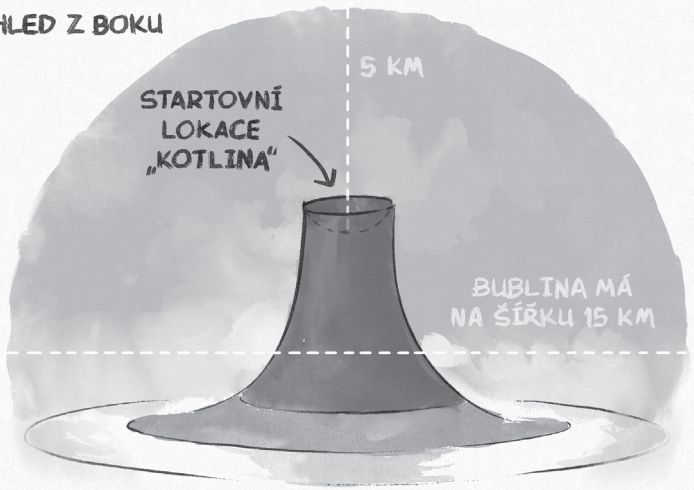
Kapitální trest, trest smrti, znamená,
že jsou potrestáni ti, kdo nemají kapitál.

– popravený vězeň John A. Spenkelink

BUBLINA 543 Z 1172

POUŠTNÍ BUBLINA

POHLED Z BOKU

+ KAŽDÁ BUBLINA OBSAHUJE ČTYŘI KVADRANTY: MOŘSKÝ, POZEMNÍ, PODZEMNÍ A VZDUŠNÝ.
+ KAŽDÝ KVADRANT OBSAHUJE HRAD, V NĚMŽ SE NACHÁZÍ SCHODIŠTĚ.
+ NENÍ MOŽNÉ OPUSTIT STARTOVNÍ KVADRANT, DOKUD NEBUDE HRAD OBSAZEN.
+ SCHODIŠTĚ SE OTEVŘOU, AŽ PADNOU VŠECHNY ČTYŘI HRADY.
+ JAKMILE BUBLINA PRASKNE, TEDY AŽ PADNOU VŠECHNY ČTYŘI HRADY, JE MOŽNÉ JI OPUSTIT.
+ NENÍ MOŽNÉ VSTOUPIT DO JINÉ BUBLINY, DOKUD TAKÉ NEPRASKNE.

KVADRANTY SHORA

1.

1. STÁDIUM ZE 4
GNÓMOVÉ

15 dní do kolapsu

Zobrazení: 1,43 trilionu
Sledujících: 7 biliard
V oblíbených: 2,4 biliard
Pozice v žebříčku: 3
Vypsaná odměna: 800 000 zlatých

Vítej, hrobkaři, v pátém patře, v „Bublinách".

Zahájena aukce o sponzoring hrobkaře #4122. Aukce skončí za 45 hodin.

Počet zbývajících hrobkařů: 178 887

Vstupuješ do bubliny #543 z 1172. Vzdušný kvadrant.

Nový úspěch! *Kořist přežila další zimu!*

Podařilo se ti sestoupit o patro níž, zatímco jsi byl v žebříčku deseti nejlepších. Přežils to. Stejně jako se jelenům s věkem zvětšuje paroží, i ty jsi vyrostl jako hrobkař i jako kořist.

Odměna: Dostal jsi zlatý jelení poklad! Ale moc se nevzrušuj, jsou to jen peníze. Navíc se teď všechny odměny za tvou hlavu zdvojnásobí.

Ale taky to znamená, že za sestup do nižšího patra získáš ještě víc peněz!

„Co to dořiti?" prohlásil jsem při pohledu na notifikaci. Nikdo nás nevaroval, že se odměny za naše palice zdvojnásobí. Mordecai o tom nic neříkal a ani v kuchařce jsem si ničeho nevšiml. Možná to byla novinka. *Hajzlové zasraní.*

Rozkašlal jsem se a litoval, že jsem zkusil něco říct nahlas. Marně jsem plival písek.

V posledních hodinách Železného uzlu zahynulo několik desítek tisíc lidí. Vztekle jsem zatínal pěsti a tlačil se proti větru.

Rakvička mi z ramene podrážděně zamňoukala. Bušil do nás horký vichr plný písku a při každém nádechu mi jeho zrnka končila úplně všude. Potřebovali jsme masky. Bavit jsme se mezi sebou mohli jen přes chat.

Ze skladiště jsme vylezli do pátého patra jen pár minut po kolapsu čtvrtého. Známé zaburácení jsem pocítil ještě v budově, ale tentokrát mi přišlo nějak vzdálenější.

Rakvička: MUSÍM SI VYBRAT NOVÉ POVOLÁNÍ! VÁŽNĚ BYCH SI PŘÁLA, ABY MI NA TO NECHALI VÍC ČASU. ZASE JSOU ÚPLNĚ JINÁ.

Carl: Mordecaii, pomoz Rakvičce. Jsme ve vzdušným kvadrantu.

Mordecai: Ach, konečně. U všech bohů, to vás Odette nejdřív donutila uklidit po sobě studio, než vás pustila? Už jsem tu nějakou dobu a sháním informace. Pojďte do města u severozápadního okraje. Městské hradby

chrání před písečnými bouřemi. Místní tvrdí, že počasí takhle zuří jen hodinu nebo dvě každý den. V oblasti jsou podle všeho pouze dvě osady. Rakvičko, přečti mi, z čeho si můžeš vybírat.

Kočka ze sebe vysypala seznam možných hráčských tříd. Žádná z nich neposkytovala létání. Spousta zněla zajímavěji a exotičtěji než obvykle, jako *Devítiocasá kočka* a *Služebnice poloboha*, i když pár z nich bylo zjevně zamýšleno jako vtip. Například *Prodavač z vapovacího krámu*. Manažer se rychle vyptával na detaily a zúžil výběr na dvě možnosti.

Mordecai: Systém ti nabízí lepší a lepší třídy. Musíme ti zachovat vysokou konstituci. Právě jsi přišla o deset bodů z Chuligána. Vidím tady příležitost, jak to nahradit a ještě posílit. Skleněný kanón ti normálně zabrání ve zvyšování konstituce, ale dává plus patnáct do základu, navíc zrychlí cvičení kouzel. Nezvyšuje inteligenci, ale snižuje cenu za kouzla, což je skoro to samé. Budeš mít mnohem silnější Magickou střelu, a to ji máš hodně slušnou už teď. Stejně si ty body rozdělovat nemůžeš, takže je to dobrá volba, zvlášť na grindování magie. Ale pokud některé z těch benefitů nedostaneš, bude to dost mizérie.

Rakviččin *Charakterní herec* nabíral s každým podlažím na efektivitě, ale pořád existovalo riziko, že nezíská všechny benefity nového povolání. A jakmile si jednou vybrala, musela s tím celé patro vydržet.

Rakvička: VYBRÁNO!

Mordecai: A? Co jsi dostala?

Rakvička: NÓÓÓ... MÁM VŠECHNO. AŽ NA TĚCH PLUS 15 KE KONSTITUCI.

„Kurvafix," zamumlal jsem a hned toho litoval, protože jsem musel plivat další písek.

Mordecai: Dobrá. Dokud Rakvičce neseženeme lepší zbroj, musíme ji držet co nejdál od čelní linie. V tomhle patře na Mongovi do bitvy jen tak nepojede.

Po výběru povolání jsme pokračovali v cestě. Všude kolem nás vířil prach a písek. Země pod nohama se mi zdála pevná, přestože jsem při každém kroku zapadal až po kotníky. Kvůli bouři jsme neviděli na víc jak pět šest metrů kolem sebe. Nad hlavou jsme měli pouze jednolitou hnědou vířící masu. Když jsem se podíval přes rameno, dveře, kterými jsme do pouště vlezli, už zmizely. Nahradila je zakřivená kamenná zeď stoupající někam do výše. Skoro jsem z toho měl pocit, že nás někdo zmenšil a hodil do mísy.

Káťa: Vidím okraj městečka. Je blízko, jen asi tři sta metrů před námi a trochu doleva. Můj Hledač cesty nějak blbne. Za námi nevidím nic, jen tu skalnatou zeď.

Rakvička: ALESPOŇ TU NEJSOU ŽÁDNÉ TUNELY. NENÁVIDÍM TUNELY.

Já si tím tak jistý nebyl. V chatu blikala jedna zpráva za druhou, jak lidi hlásili, na co narazili. Minimalizoval jsem ho s úmyslem pročíst si to, až se dostaneme do bezpečí, ale postřehl jsem, že si pár lidí stěžuje na úzké klaustrofobické tunely. Bautista v jednom takovém skončil. Elle a Imani se nacházely na kulatém plovoucím ostrůvku, tvořeném jen spoustou

lodí svázaných dohromady. Bušily do nich kroupy a musely se skrýt v nákladním prostoru lodě, původně zaplněném rybími netvory na 29. úrovni.

Carl: Nevidím ani hovno. Bacha na nepřátele.

Rakvička: TO POČASÍ MI ZNIČÍ KOŽEŠINU. ODPORNÉ HORKO. TOHLE SE MI NELÍBÍ, CARLE. CHUDÁK MONGO HROZNĚ TRPÍ.

Carl: Blbost. Mongo je v nosiči. Nemáš tušení, jestli trpí, nebo ne.

Ale ano, kolem nás panoval příšerný hic. Připadal jsem si jako přivázaný před fénem. Nostalgicky jsem si vzpomněl na chládek v prvním patře hrobky. Zadíval jsem se na odpočet v levém horním rohu mého vidění. Ukazoval, jak dlouho musím čekat, než si po Mordecaiově speciálním elixíru budu moci vypít jiný lektvar. Aspoň se časový limit snižoval i během doby strávené u Odette.

Carl: Rakvičko. Minový pole.

Kočka vypustila Monga, který kvůli nepříjemné písečné bouři nešťastně zapípal. Seslala na něj *Hodinářskou trojku* a přikázala oběma robotům, ať vyrazí před nás.

S omezeným viděním jsme potřebovali nějaké varování před nepřáteli i pastmi. Městečko sice nebylo daleko, ale těch pár set metrů od nás vyžadovalo značné úsilí. Žádné mobíky jsme nezahlédli. Narazili jsme na širokou průrvu teoreticky poskytující přístřeší, jenže hodinářští dinosauroví tam nedokázali vlézt. Díru v zemi vedoucí dolů zaplňovaly písečné víry, ale dalo se jasně rozeznat, že přechází do tunelu mizícího

v temnotě. Udělal jsem pár kroků dovnitř a uviděl před sebou třpytící se zeď. Nebyl to portál. Vstup do jeskyně chránilo silové pole podobné mé *Ochranné skořápce*. Písek jím snadno pronikal. Jeden robotický Mongo se pokusil bariéru podrápat, ale tlapa se mu odrazila jako od pevné zdi. Neexplodoval ani ho to neodhodilo. Vyvolal jsem si rukavici a váhavě zaklepal.

Varování: Do tohoto kvadrantu nemůžeš vstoupit, dokud nebude osvobozen vzdušný hrad.

Zkusil jsem to křikem oznámit Rakvičce a Kátě, ale vítr mi oderval slova od úst. Nezbývalo než používat chat.

Carl: Tohle je vstup do podzemní zóny. A my sem ze vzdušný asi nemůžem, dokud se nepostaráme o gnómy.

Káťa: Mapa mi neukazuje, co je uvnitř. Ale koukni na ty zdi. Myslela jsem si, že je to hora, ale spíš to bude stavba. Řekla bych, že stojíme nad nějakou budovou.

Vytáhl jsem drtikouli a pustil ji po svahu. Několikrát se odrazila a kutálela se dál, jako by silové pole neexistovalo. Zmizela v temnotě a po chvíli se země otřásla vzdáleným výbuchem. Neslyšel jsem ho, ale cítil jsem pod nohama vibrace.

Aktivoval jsi past.
Příště si třeba budeš dávat větší pozor.

Carl: Do hajzlu, v těch podzemních tunelech jsou pasti. Budem si tam muset dávat setsakra bacha.

Káťa: Tipovala bych, že je to podzemní krypta. Jako v Indianu Jonesovi.

Zapálila obyčejnou louč a hodila ji na magickou bariéru. Bez problémů proletěla a její světlo odhalilo dlouhou svažující se chodbu se zdmi z kamenných bloků.

Carl: Asi máš pravdu.

Stěny zdobily reliéfy planoucích, vřískajících pterodaktylů. *Tak to je fakt zlověstný znamení.*

Rakvička: MŮŽEME TO PROBRAT, AŽ SE DOSTANEME Z PÍSEČNÉ BOUŘE? NO TAK, VŽDYŤ TAM ZATÍM ANI NEMŮŽEME. NENÍ TO NAŠE OBLAST. TOHLE JE VSKUTKU ODPORNÉ. NĚKTEŘÍ LIDÉ SE V CHATU CHLUBÍ, ŽE SKONČILI V TROPICKÉM RÁJI, JINÍ SI ZASE STĚŽUJÍ NA SNÍH. OBOJÍ BY BYLO LEPŠÍ NEŽ TEN PÍSEK. A TO ŘÍKÁM JAKO NĚKDO, KDO SNÍH NESNÁŠÍ.

Opustili jsme jeskyni a pokračovali k městu. Trápilo mě, že jsme ještě nepotkali žádné mobíky. Míň příšer obvykle znamenalo, že budou silnější.

Jedné zvláštnosti jsme si cestou všimli. Z písku trčel pokroucený a ožehlý kovový vrak a už tam zjevně nějakou dobu strávil. Nedokázal jsem odhadnout, co to původně mohlo být, ale tipoval jsem to na havarované vozidlo. Systém k němu nápovědu nezobrazil.

Dotkl jsem se kovu, abych zjistil, jestli to můžu sebrat. Přišel mi lehký a pevný, nicméně ho pokrývala rez. Nechal jsem ho být a dál šlapal do bezpečí.

Brzy jsme dorazili k vysoké zaoblené zdi ze snýtovaných kovových plátů. Zvedala se do výšky tak šesti metrů a nahoře přecházela do plátěné střechy, která mizela ve tmě. Tlustá bílá látka s modrými pruhy sebou ve vichru vztekle třepala, až hrozilo, že se každou chvíli urve. Každých pár metrů čouhaly

z vrcholku zdi velké temné krabice, pravděpodobně strážní věže, kvůli bouři uzavřené.

Káťa: Městečko je postavené podél zdi. Támhle jsou vrata.

Ukázala doprava, a tak jsme šli kolem kovové stěny, až jsme narazili na průchod zakončený dveřmi, kde jsme byli před větrem aspoň trochu chráněni. Rakvička mi chrchlala písek za krk. Nad vraty neumělý nápis hlásal: *Dupavá Lhota. Pro vstup dvakrát zabušte.*

Ze zdi viselo na řetězu kladívko jako klepadlo. Popadl jsem ho a dvakrát s ním praštil do plechových dveří, až to zařinčelo. Zvuk se rozlehl na všechny strany.

„Hlasitější, než bych čekal," poznamenal jsem. V průchodu jsme mohli konečně mluvit nahlas, přestože jsme museli křičet, abychom přeřvali vítr.

Kočka dál dávivě kašlala hned mně u ucha.

„Hej, opovaž se mi poblít rameno."

„A kam jinam mám asi blinkat, Carle?" vyrazila ze sebe mezi dvěma nádechy.

A pak mi poblila rameno.

„Kurvafix, Rakvičko!"

„Ve starém Egyptě bylo pozvracení kočkou považováno za čest. Měl bys mi poděkovat."

„Dupavá Lhota," pronesla Káťa suše. „Už se nemůžu dočkat, až zjistíme, co to znamená. A co nás zkusí rozdupat."

Pár minut se nic nedělo. Hodinářským Mongům vypršel čas a rozpadli se. Už jsem se chystal vynadat Mordecaiovi, ať zvedne zadek a přijde pro nás, když vrata zaskřípala a pomalu se otevřela dovnitř osady.

„Velké NPC!" varovala Rakvička těsně předtím, než se před námi objevilo podivné vysoké stvoření.

Z dvouapůlmetrové výšky na nás shlížel velbloud. Obrovský velbloud s šátkem kolem hlavy, navlečený do volného roucha. Chodil po zadních a místo předních nohou měl dlouhé ruce zakončené lidsky vypadajícími dlaněmi s normálními palci. Jak stál rovně, připadal mi jeho hrb vážně divný, protože to působilo dojmem, že má pod pláštěm nacpaný kulatý batoh.

Klej – dromedarián (30. úroveň)

Dromedariáni jsou běžná nomádská rasa nacházející se v galaxii všude, kde je na ni dostatečně sucho. Dokážou ve svých tělech udržovat tak velké zásoby vody, že klidně vydrží bez jediného doušku až dva měsíce. Pokud se tito lovci a válečníci nemohou volně potulovat, mění se v lenivá, letargická stvoření. Ale pozor, i tak jsou stále členy válečnické rasy kdysi proslulé svou brutalitou.

Místní dromedariáni, uvěznění nad Anserovou nekropolí, skončili v trojstranné patové situaci s baktriány a balónovými gnómy. Každý den hrozí, že doutnající konflikt přejde do otevřené války, kterou oni asi nepřežijí. Mezitím v klidu sedí, hulí trávu a snaží se chlastem zapomenout na své potíže.

Velbloud Klej zadupal do země, aby ze sebe setřásl písek. „Hej. Vítejte v Dupavý Lhotě. Nestůjte tam jak ocasi a polezte, ať můžu zavřít."

„Tak tohle znamená Dupavá Lhota," poznamenala Káťa tiše při pohledu na dupajícího tvora.

Já na něj jen zíral. Podle oblečení a popisu jsem očekával stereotypní přízvuk z Blízkého východu, ale mluvil spíš jako naštvaný motorkář. *Jako Joe Camel, maskot cigaret Camel*, pomyslel jsem si.

„Neuctíváš Grulla, že ne?“ zeptal jsem se ho a zamířil do osady. I za hradbami vyl vichr a vířila zrnka písku pronikající dovnitř malými dírkami v plátěné střeše. Ale oproti okolní poušti jsem se cítil jako v příjemné oáze.

„Vypadám snad jako retardovaná děvka s pomalovaným ksichtem, co buší hlavou do písku před blbým bejkem?“ zabručel na mě Klej.

„To ne.“

„Dostali jste se sem právě včas. Bouřka už je skoro u konce. A jak přestane fičet, je to venku na poušti fakt nebezpečný.“ Zabouchl těžká vrata. Přes jedno rameno nesl dlouhé, hrozivě vypadající kopí, na druhém měl pověšenou trubku, která prostě musela být improvizovaná bazuka nebo minomet. Ano, ze zad mu viselo na špagátu pět střel s hlavicemi ve tvaru ananasu. Systémové rozhraní mi každou z nich označilo jako *Řízená protiletadlová raketa*. Nebyly odjištěné a hlásily se jako stabilní. Blíže jsem je na dálku prozkoumat nemohl.

„Takže potvory se za bouřky schovávaj?“ zeptal jsem se, když si všiml, jak očumuju jeho vybavení, a podezřívavě se zamračil.

Dlouze a vlhce si odfrkl, až mu z nozder vystříkly smrkance. „Ty seš tady novej, co? Máš kliku, žes eště nezdechl.“

„Je tu klub *Desperádo*,“ oznámila Káťa. „Klub *Drsoň* ne. Vidím pár obchodů a hospod.“

„Ne tak rychle,“ zastavil mě Klej, než jsem stačil udělat další krok. „Do Dupavý Lhoty nemůžeš vlízt jen tak s holejma rukama. Musíš zaplatit mýto. A jestli seš týpek, co rád leze do *Drsoně*, tak sis vybral blbý město. Neříkáme tomu tady Dupavá Lhota jen tak.“

„Jaký mýto?“ chtěl jsem vědět.

„Zlato, fet nebo potěšení.“ Přejel mě pohledem a znovu si odfrkl, i se sprškou smrkanců. „Ty buď zlato, nebo fet.“

„Kolik?“

„Kolik máš?“

Rakvička vycítila příležitost k vyjednávání a napřímila se mi na rameni, až se z ní začal sypat písek. Zarazil jsem ji zdviženou rukou.

„Co tohle?“ ukázal jsem mu jednu blitz-tyčku, kterou jsem dostal od chemika klubu *Desperádo*, Quinta.

Klej mi ji vytrhl z ruky a zašilhal na ni. Pak si ji hned vrazil do tlamy a zapálil.

„Dobrej matroš. Vítejte v Dupavý Lhotě. Nelezte nám na radnici. Tam můžou jen dromedariáni. Jinak se dobře bavte. Jestli jste na úchylný sračky, tak uličku Úchylnejch sraček najdete u protější zdi severovýchodně odtud. Normální holky většinou postávaj na Dupavý ulici. Na fakt dobrou dupačku doporučuju Jasmínovou extázi v *Ošahávárně*.“

„Moment,“ vyhrkla Káťa. „Jmenuje se to tady Dupavá Lhota, protože...“

„Jo, jsme jeden velkej bordel, kde si může každej zadupat podle libosti. Co sis myslela? A teď padejte. A opakuju, nelezte nám na radnici.“

Nový quest. *„Nelezte na radnici.“*

Zjisti, co je na radnici. Mohlo by to být důležité.

Odměna: Dostaneš stříbrný questový poklad.

„No já nevím, přijde mi to až moc okatý,“ zamumlal jsem, zatímco hulící velbloud pomalu oddupal pryč. Zastavil se nedaleko u dalšího a ukázal na nás. Oba se zasmáli.

„Myslíš, že prostitutky jsou také velbloudi?“ zajímalo Rakvičku. „Protože v tom případě je toto opravdu... divné místo.“

„Mně spíš přijde divný, že maj ekonomiku založenou na prostituci, když tady maj jen dvě městečka. To je zas jak Železnej uzel. Vůbec to nedává smysl.“ Klej hrdě předvedl blitz-tyčku dalšímu dromedariánovi a ten se taky zachechtal. Už jsem

pochopil, co se stalo. Podvedl nás a vysomroval z nás něco pod záminkou neexistujícího vstupného. *Hajzle. Dobrá práce.*

„Půjdem najít Mordecaie."

Ulice se táhly v polokruzích, až to připomínalo urbanistickou verzi pruhů duhy. Vnější okraj hned u zdi zaplňovaly obytné domy promíchané s baráky budícími dojem kasáren. Druhý prstenec obsahoval obchody a hrstku trénovacích cechů. Ve středu se až ke střeše tyčila rozsáhlá radnice, největší budova široko daleko. Právě z ní vedla látka k městským zdem na jedné straně a stěnám krypty na druhé, jako deštník tvořený trojúhelníkovými částmi připomínajícími obrovské lodní plachty.

Městečko bylo větší, než jsem čekal, rozlehlejší než středně velká osada orlounů, kterou jsem „vlastnil" na třetím patře. Hospody a vstup do *Desperáda* jsme našli ve třetím prstenci pojmenovaném Dupavá ulice.

Během cesty vítr náhle ustal a dovnitř se skrz plátěnou střechu protlačily unavené paprsky špinavého světla. Ulicemi se začal rozléhat křik a najednou byli velbloudi úplně všude. Jedna větší skupina s žebříky vyšplhala na zeď a odhákla plátno. Museli jsme uhnout před partou dromedariánů dupajících kolem na steampunkově vyhlížejících pružinových chůdách. Sledovali jsme, jak rolují látku, a během pár minut skončil deštník stažený na střeše radnice. Postřehl jsem, že se látka třpytí magickou září. Modré a bílé pruhy po stočení vytvořily pravidelný vzorec a vršek radnice díky němu vypadal jako kříženec mezi minaretem, cibulovitými kopulemi chrámu Vasila Blaženého a točenou zmrzlinou, jen z plachtoviny. Plátno se dalo jednoduše a rychle rozmotat, aby osadu ochránilo před přicházející bouří.

„To je mazaný," žasl jsem nad tím, jak rychle to zvládali.

„Úžasné," souhlasila Káťa.

Překvapeně jsem zíral na oblohu. Ve třetím patře jsme dostali strop s falešným nebem. Snadno jsem na něj dostřelil

prakem. Ale teď jsem viděl jen vzdálený třpyt silového pole, opravdu hrozně vysoko. V takové výšce by létala na Zemi dopravní letadla. Otočil jsem se kolem dokola. Na jednom konci uzavírala městečko masivní zeď nejméně třicet metrů vysoká. Předtím jsem měl dojem, že se nacházíme v obrovské míse, a už bylo jasné, že jsem se trefil. Byli jsme v kotlině umístěné na rozlehlé kryptě. Jak tomu říkal popisek? Anserova nekropole?

„Carle, vůbec se mi nezdá, že jsme ještě v hrobce," postěžovala si Rakvička s pohledem upřeným vzhůru.

Zasmál jsem se. „Před chvílí jsi tvrdila, jak nesnášíš tunely. Má to strop, jen je strašně vysoko. Pamatuješ, co nám to psalo, když jsme sem vstoupili? Hodili nás do bubliny číslo 543."

I Káťa se otáčela a sledovala oblohu. „Jsme pod kopulí. Koukejte na to světlo. K vrcholu to musí být aspoň pět kilometrů."

Pár set metrů nad námi něco přeletělo, jakýsi gigantický pták, a zase to zmizelo za okrajem kotliny.

„Jsme ve vzdušným kvadrantu a podzemní máme pod nohama. Kde jsou potom pozemní a mořský?" zeptal jsem se.

„Nevím," pokrčila rameny. „Ale pokud jsme v kotlině, možná je to jako ostrov a mimo ni je moře."

„Skoro ses trefila," oznámil nám nový, povědomě znějící hlas. Obrátil jsem se k velkému orlounovi, který k nám mířil ulicí.

„Mordecaii?" zadíval jsem se na světle hnědého orla. „To jsi ty? Jako opravdu ty?"

Znechuceně zabručel. „Vyrazili jste si na procházku? U všech bohů, musel jsem vás jít hledat. A ne, takhle jsem nevypadal. Udělali ze mě skalnatého orlouna. Já byl centurion. Tmavší peří, větší rozpětí křídel. Větší spáry. Mnohem pohlednější."

Mongo k manažerovi doběhl a očichal ho. Když mu došlo, kdo to je, začal radostně poskakovat.

„Vy orlové mi přijdete všichni stejní," prohlásil jsem. Znovu jsme museli uhnout před partou sedmi dromedariánů. Systém je označil za *Pustinné strážce (48. úroveň)*. V tmavých hábitech, s kopími a bazukami na ramenou odhodlaně kráčeli k východu z městečka.

„Nechápej mě zle," pokračoval Mordecai. „Je to úžasné. Už je to hrozně dlouho, co jsem skončil v těle podobném mému původnímu. Ale vyjebali se mnou." Roztáhl křídla. „Dali mi tělo zatraceného klerika, takže mám přistřihnuté letky. Můžu létat, ale jen na krátké vzdálenosti. Představ si, že by ses probudil v těle eunucha a pak tě hodili na orgie plné supermodelek." Vzhlédl k obloze a dlouze si povzdychl. „Alespoň jsem orloun. A cokoli by bylo lepší než ta proklatá ropucha."

Orlouni neměli ruce, jen nohy a křídla, jako opravdoví orlové. „Ale můžeš v tomhle těle ještě vařit lektvary?"

Zadíval se na mě, jako bych ho požádal o hanbaté fotky jeho mámy.

„Líp než předtím. Mimochodem, Káťo, skoro ses trefila. Opravdu jsme pod kopulí, ale je to spíš jako sněhová koule. Říkají tomu bubliny. Anserova nekropole je vysoká věž a my jsme na jejím vrcholku." Ukázal nad sebe. „Bublina je větší, než to odtud vypadá. Pozemní a mořský kvadrant jsou hluboko pod námi. Zdrželi jste se o pár minut, takže jste minuli první oznámení, ale za chvíli má být další. Mají v něm vysvětlit pravidla tohoto podlaží. Vyrazíme do bezpečné místnosti, něco sníme a poslechneme si, co nám řeknou."

Zamířili jsme k hospodě vybrané Mordecaiem. Jmenovala se *V Rozkroku*, což mě v téhle osadě nijak nepřekvapilo. Kráčel jsem vpředu po manažerově boku, zatímco Káťa, Rakvička a Mongo se drželi za námi a žasli nad okolní podívanou. Městečko tvořila podivná směsice domů typických pro vesnici z Blízkého východu, jak si ji představovali filmaři, okořeněná kulisami z postapokalyptického festivalu. Hliněné domy

byly často doplněné rezavějícími kovovými kostrami. Nedokázal jsem poznat, jestli to má být opevnění, něco funkčního, nebo prostě jen místní představa o umění. Na střeše jednoho baráku jsem zaregistroval steampunkově vyhlížející velký dalekohled. Na jiné zářila očarovaná meteorologická stanice. U další budovy vrčelo na volnoběh vozítko poháněné baterkami. Kolem se smíchem projel párek mladých velbloudů na pásovém vozíku připomínajícím minitraktor a táhl za sebou rozpadající se přívěs naplněný obrovskou hromadou klacků. Vzduch zaplňovaly pachy kouře, oleje a špíny.

Prozatím byla všechna NPC dromedariáni, ale to se změnilo v Dupavé ulici. Jakmile si nás dvě postavy stojící před barem všimly, obě se hned proměnily. Jedna v lidskou ženu, druhá v orlounici.

„To jsou proměněnkyně, nebo doppelgangerky?" chtěl jsem vědět. Systémový popisek je prohlašoval za to, za co se vydávaly.

„Proměněnci jako já," odpověděl Mordecai kysele. „Nevěř jim. Jestli máš chuť na víš co, radši si to vyřeš v *Desperádu*."

Kuchařka o proměněncích tvrdila cosi podobného. Konkrétně je označovala za zlodějské, proradné kurvy nebo tak něco.

Všiml jsem si, že na nás čučí dvojice hrobkařů, oba lidé na 22. úrovni. Zamával jsem jim, ale okamžitě zacouvali do baru, jako by se mě báli.

„Tak patnáct dní, jo?" změnil jsem téma.

„Očekával jsem dvanáct. To, že nám tři přidali, nemusí znamenat nic dobrého. Už vím, jak to tady funguje, a jsme v hajzlu. Ty tři dny navíc nejspíš přinesou ošklivé překvapení."

„Proč jsme v hajzlu?"

„Skončili jste v kvadrantu s přibližně třemi desítkami dalších hrobkařů. Jen třicet. A každý, kterého jsem zatím viděl, má tak nízkou úroveň, až je zázrak, že vůbec přežili. A co je

horší, musíte získat jejich pomoc k útoku na gnómí pevnost, jinak se na schodiště nedostanete."

„Jo, musíme si resetovat bonusy, vyspat se, otevřít poklady a pak ten hrad zkusíme najít."

„Co chceš hledat?" zeptal se Mordecai a ukázal křídlem vzhůru. Zadíval jsem se k obloze a objevil v daném směru maličký flíček, hned u stěny kopule. „Támhle je ten hrad."

„Doprdele."

V *Rozkroku*, obyčejné taverně, šéfoval dromedarián. Smrdělo to tam jako v dětské zoo. Hospoda zaměstnávala jedinou prostitutku, proměněnkyni jménem Šťávička, která trucovala v rohu od chvíle, kdy jsem ji poslal do háje.

Kromě té ženské nabízel *Rozkrok* alkohol, jídlo a pár pokojů k pronajmutí.

Blížící se hlášení bylo speciální, protože normálně se přehrávalo po rekapitulační epizodě a k té zbývalo přes deset hodin. V baru zářily obvyklé tři obrazovky, ale prostřední se žebříčkem zatím ukazovala jen desetihodinový odpočet, takže se aktualizuje až po epizodě.

Objednali jsme si jídlo a pití, sedli si ke stolu a čekali.

Zdravíčko, hrobkaři,

vítejte v pátém patře! Jsme vskutku vzrušení a doufáme, že si toto nové úžasné patro hrozně užijete! Přidalo se vás přes 178 000! Předchozí podlaží mělo působit tak trochu záhadně, a zjišťování, co máte udělat, tvořilo velkou část zábavy. Tentokrát je to jinak. Rozložení není nijak tajné a platí jednoduchá pravidla. Chceme, abyste se výborně bavili.

V tomto patře se nachází přes 4000 hradů a v každém je jedno schodiště. Všechny jsou naprosto rozdílné.

Představte si bublinkovou fólii. Každá bublinka je samostatný svět a ten tvoří čtyři oddělené zóny neboli kvadranty.

Byli jste rozděleni do 1172 bublin tak náhodně a pravidelně, jak jsme to jen dokázali. To znamená, že v jedné je v průměru 150 hrobkařů. Stejně jako hrady je i každá bublina úplně jiná.

Společné mají jen to, že obsahují pozemní, mořský, vzdušný a podzemní kvadrant a v každém z nich je hrad. Vaším úkolem je ho najít, napadnout a obsadit trůnní sál.

Jakmile ho zaberete nebo zabijete bosse kvadrantu, je hrad považován za osvobozený. Schodiště čeká přímo v trůnním sále, takže ho nemusíte složitě hledat. Snadné, že ano? Obsaďte hrad a získáte schodiště.

„To mi přijde dost jednoduchý," poznamenal jsem. Ale nebylo. Neuměli jsme létat, tak jak jsme se tam měli sakra dostat? Nemohli jsme si postavit kanón a vystřelit se na oblohu. Potřebovali jsme balón. Nebo letadlo. Nebo najít způsob, jak tu pevnost sestřelit.

Má to nicméně jeden malý háček. Aby se schodiště aktivovalo, musejí být všechny čtyři hrady bubliny obsazeny. Přesně tak. Pozemní, mořská, vzdušná i podzemní pevnost musí padnout, abyste mohli pokračovat do šestého patra.

Mordecai zaúpěl.

„Kurvafix," zabručel jsem a podíval se na Káťu, která zezelenala. Dokonce i Rakvičku to vystrašilo.

Naštěstí pro vás, jakmile obsadíte svůj hrad, můžete opustit kvadrant a pomoci svým kolegům v jiném. Po osvobození všech opevnění bublina praskne a klidně můžete jít ven. Do jiných bublin můžete vlézt, jen když už budou prasklé.

Hodně štěstí, lidi. Některé kvadranty jsou trochu snazší než ostatní. A taky musíme zmínit, že probíhá druhé kolo sponzorských aukcí. Po pravidelné rekapitulační epizodě pro vás máme připravené další hlášení.

A teď alou ven a zabíjejte, mordujte a vražděte!

Několik sekund jsme mlčky seděli. Peří kolem Mordecaiova krku se chvělo. Obrátil se k nám.

„Budu předpokládat, že z těch sto padesáti hrobkařů v bublině je jeden každý neschopný idiot. To znamená, že máte méně než čtyři dny na osvobození jednoho kvadrantu. Takže se najezte, otevřete si poklady, bleskově se vyspěte a pak musíte makat. Čeká nás kupa práce."

2.

Rakvička nejdřív zaběhla k poštovní schránce a vyzvedla si svou odměnu za členství v knižním klubu, až poté jsme zamířili do osobní základny.

„Třeba jí pošlou létající kouzlo," zamumlala Káťa.

„Takovou kliku mít nebudem," namítl jsem.

Ale všichni tři jsme měli bohaté sponzory a brzo nafasujeme tři další. Totálně jsem nenáviděl představu, že musím spoléhat na jejich pomoc, jenže jsem vážně neměl nejmenší tušení, co jiného mám sakra dělat.

„Jaký má smysl opustit bublinu, když stejně nemůžeme vstoupit do jiné?" zamyslela se doppelgangerka.

„Teď se musíme soustředit na to, jak se dostat do toho zatracenýho lítajícího hradu."

Imani: Hej, Carle? Co je to zadní stěh?

Carl: Na plachetnici? Lano, který vede ze stěžně na záď lodě. Existuje jich víc druhů.

Elle: Je nás tady dvacet a ani jeden z těch starých prdů se v životě na jachtě neplavil. No věřil bys tomu? Já jim

říkala, že mě do Lučního skřivánka nemají strkat. Byla bych na tom líp v jednom z těch drahých starobinců, protože by tam se mnou určitě skončila spousta šašků, co zamlada plachtili na moři. Ale ne. Systém nám poskytl plachetní tutoriál, ale neříká nám, co kde je. Jak máme stáhnout vang, když nevíme, co to je? Tohle je ještě složitější než ty pitomé vlaky.

Imani: Musíme na to rychle přijít. Všude kolem nás jsou útesy. Co je to spinakr?

Carl: Panebože, musíte si dávat majzla. Plachtění se nedá naučit z tutoriálu, trvá to měsíce.

Imani: Pomáhalo by nám NPC, jenže Elle ho zmrazila.

Elle: Připadal mi podezřelý. Vracíme se k ostrovu. Jestli ztroskotáme, tak holt ztroskotáme. Všude kolem je plno člunů, vybereme si když tak jiný, a lepší.

Imani: Na rozdíl od tebe neumíme my ostatní létat, Elle.

Carl: Nebyli jste už na ostrově? Hele, radši se neptám. Dávejte na sebe bacha.

Kočka zalapala po dechu. „Carle, Carle, tentokrát jsem dostala dobré kouzlo!“ Rozzářila se, jak si knihu přečetla.

Zhluboka jsem se nadechl. „Rakvičko. Už jsme se několikrát bavili o tom, co je potřeba udělat, než si přečteš magickou knihu. Copak si to pořád nepamatuješ?“

„Nejanči kvůli tomu furt jak kastrovanej bejk, Carle.“

Káťa se zasmála. „To jsi musela slyšet od Elle.“

„Správně. Učí mě fráze ze starých dobrých časů.“

„K princezně se takový hlášky nehodí," zabručel jsem.

„No tak, Carle, chce to ledový klid."

„Je to dobré kouzlo," vmísil se do hovoru Mordecai. „Další pracovní, podobně jako *Díra*."

„A co je to?"

„*Astrální packa*. Není tak univerzální jako *Astrální ruka*, protože chybí palec pro manipulaci a uchopení věcí. Zato je fyzicky silnější, zvlášť na vyšších úrovních, a Rakvička ji může používat jako zbraň. Na páté si může nechat narůst drápy. Na desáté je tlapa mnohem větší. Na patnácté do ní může přenášet své schopnosti. A to je důležité, protože její údery jsou už teď mimořádně silné. Existuje podobné kouzlo, které musíme sehnat tobě, *Astrální pěst*. Navíc teď bude moct manipulovat s předměty, jako by se jich fyzicky dotýkala. Dosah roste s úrovní. Na první je to kolem deseti metrů."

Zasmál jsem se. „Hej, Rakvičko, kdybysme byli doma, mohla bys konečně shodit tu vázu z nejvyšší poličky."

„Ohrožovala nás všechny, Carle. Určitě byla prokletá."

V bytě jsme měli nad televizí polici s různými suvenýry a zděděnou rodinnou vázou. Kočka se tam pravidelně snažila vyskočit, ale nikdy to nedokázala. Občas, když mi seděla na klíně, zatímco jsem si něco hrál, na ni nenávistně zírala a mňoukala.

Vrátili jsme se do základny. Uplynuly skoro dva dny a úklidový robot ještě pořád neodstranil všechny krvavé stopy, ale už mu toho moc nezbývalo. Právě se vznášel nad gaučem a čistil zadní strany polštářů.

„Ta mašina si zaslouží prémie," poznamenal jsem.

Souhlasně zapípal.

„Otevřete si poklady a přiřaďte body," přikázal Mordecai.

Sedl jsem si na kuchyňskou židli a začal procházet úspěchy. Dostal jsem jich několik, včetně pár hodně dobrých. Za zabití mimika mi nic nepřiznali, ale to jsem ani nečekal. Většinou se

to točilo kolem Grulla a shození *Příšerného expresu* do propasti, aby duševní krystaly explodovaly.

Nový úspěch! *Budiž chaos!*

Úspěšně jsi do hrobky přivolal boha. Skvělý způsob, jak si najít nové kamarády. Diváci milují, když se na párty dostaví nesmrtelná mašina na zabíjení.

Odměna: Asi to byl blbý nápad, ale my se budeme dobře bavit.

Nový úspěch! *Náboženské prozření!*

Na vlastní oči jsi spatřil božstvo. Trochu se zklidni. Nedělá to z tebe proroka nebo tak něco. Je to celkem běžný úspěch, který získá prakticky každý hrobkař, pokud přežije dostatečně dlouho. Najít boha je snadné. Ale rozhodně nechceš, aby si ten bůh našel tebe.

Odměna: Můžeš začít uctívat boha Grulla.

Administrativní poznámka: V tvém rozhraní je dostupná nová záložka.

Zachechtal jsem se, vzhlédl ke stropu a prohlásil: „Grull mi může vykouřit čuráka."

Rakvička s Káťou dostaly to samé a zasmály se se mnou.

„Uctívat Grulla?" přeptala se kočka. „Jsem si celkem jistá, že v tuhle chvíli už je to naopak."

Nový úspěch! *Nezdolný kacíř!*

Fyzicky na tebe zaútočilo božstvo a tys to přežil. Něco takového dokázalo za celou historii Světové hrobky jen pár hrobkařů. Dobrá práce! Naneštěstí pro tebe i všechny kolem, když už se něco takového stane... tak si toho všimnou i ostatní bohové.

Odměna: Dostal jsi legendární božský poklad!

„Ty vole!“ ušklíbl jsem se. *Legendárka!*

Popisek dalšího úspěchu mi AI přečetlo tím svým úchylným masturbačním hlasem.

Nový úspěch! *Placička pro taťku!*

Šlápl na tebe bůh. Přežil jsi to. A ačkoli to nebylo roztomilé růžovoučké masíčko, co rozdrtilo tvé křehké vlhké tělíčko, je fajn si to občas prohodit. Otestovat si své vlastní hranice. Při experimentování někdy najdeš nové způsoby, jak zažít pořádné vzrušení.

Přišlo mi to celkem zábavné, ale není to úplně ono. Nejspíš si ani neuvědomuješ, jak výhodný pro tebe tento fakt je.

Odměna: Dostal jsi platinový rajcovní poklad!

„Do hajzlu s tebou,“ zamumlal jsem. Vzpomněl jsem si, jak jsem se cítil, když na mě bůh dupnul. Skončil bych na kaši, kdyby mě nechránil lektvar. Uvědomil jsem si, že se v ten moment hrobka asi otřásla, ale já neměl čas, abych tomu věnoval pozornost.

Zbývala mi jen hrstka zajímavějších úspěchů.

Nový úspěch! *Dálkový masakr!*

Zahájil jsi útok, který způsobil více než 100 mrtvých na vzdálenost větší než 100 kilometrů. Buď jsi nejlepší snajpr ve vesmíru, nebo proradná, zákeřná děvka s portálem. Tak či tak, dobrá práce.

Určitě by tě čekala skvělá kariéra v politice, kdybychom vám, však víš, nezničili celou planetu i s vládami a politiky.

Odměna: Dostal jsi zlatý snajperský poklad!

Nový úspěch! *Masové vyhynutí!*

Jedním jediným útokem jsi vyhubil všechny členy neunikátní rasy v jednom patře hrobky. Něco takového se nedá spáchat jen tak, a navíc to vyžaduje, abys byl fakt extra svině.

Vyvražděný druh: Stěnoví varani.

Odměna: Dostal jsi platinový poklad hajzla!

Ti varani žili v propasti. Když lokomotiva vypadla z portálu a vyhodila všechno do luftu, musela je vyvraždit.

Všichni jsme obdrželi dva bronzové bossovské poklady za chlapotaury, i když technicky vzato jsme je my nezabili. Oba skončili jako vyvolávací schránka pro Grulla. Ale nehodlal jsem si stěžovat. *Nezdolného kacíře* jsem získal jen já, ačkoli Káťa nafasovala něco podobného za přežití magického útoku, byť jen se zlatou truhlou. Další legendárku získala jen Elle. Já navíc dostal stříbrný fanouškovský poklad za největší množství „změny stran" během bitvy. Netušil jsem, co přesně to znamená, ale zítra uvidím, co mi vybrali. U stříbrného jsem nadšením nijak neoplýval.

Rakvička vyhrála nejméně pokladů, ale měla aspoň platinovou truhlu *To nebylo moc chytrý, co?* za napadení provinčního bosse. Z obyčejných výher jí vypadly jen peníze a různé verze léčících svitků, ale taky jeden, ze kterého mi přejel mráz po zádech.

Svitek dýchání pod vodou

Umožňuje ti dýchat pod vodou tolik sekund, kolik máš inteligenci krát tři. Nechrání před zánětem ucha ani před zuby nemrtvých barakud. A doufám, že umíš plavat.

„Řeknu to teď hned na rovinu, Carle," oznámila, jakmile se na svitek podívala. „Jsem kočka. Kočky neplavou. Kočky nelezou do vody. Je to nepřirozené a nikdy k tomu nedojde."

Mordecai: Kurvafix, Rakvičko! Takové věci nesmíš říkat nahlas.

Rakvička: NENÍ UŽ SNAD JEDNO, KDYBYCH TO NAPSALA JEN DO CHATU?

Mordecai: V chatu se mnou máš stále soukromí. Takže až se budeš chtít vyvztekat, piš to mně.

Vztekle párkrát švihla ocasem. „Tohle je nepřijatelné. Ani trochu se mi to nelíbí."

„Svitky jsou nepohodlné," povzdychl si Mordecai. „Pokud seženu správné materiály, udělám na to lektvar. Taky existuje několik různých kouzel, s nimiž se dá pod vodou volně pohybovat."

„A co lítání?" chtěl jsem vědět.

Zavrtěl hlavou. „Kouzla a předměty ano. Spousta druhů. Ale lektvary? Kdyby sis schoval kupón na vylepšení stolu, pak možná. Ve skutečnosti bych ale potřeboval dva. Takhle to budu muset udělat jiným způsobem." Úmyslně to říkal nahlas, protože mluvil k našim sponzorům.

Rakviččina platinová truhla vysypala na podlahu magickou knihu s kouzlem *Ohnivá zeď* za patnáct bodů many.

„Tohle je únikové kouzlo," vysvětlil nám Mordecai. „Vytvoří na patnáct sekund tak deset metrů širokou a dva metry vysokou stěnu ohně. Běžné kouzlo, později dost mocné, ale je to oheň. A ten se rád šíří do okolí. I když magie vyprchá, pokud bylo poblíž něco zápalného, hoří to dál. Viděl jsem to nejmíň stokrát. Požár se snadno vymkne kontrole."

„*Ohnivá koule* to není," brblala kočka. „Tu bych chtěla." Přečetla si knihu a rozzářila se.

Pak byla s otvíráním na řadě Káťa. Kromě zlata jí vypadly další svitky na dýchání pod vodou a hromádka protijedů.

Zdálo se, že obojí je běžné, jako by to byl ekvivalent loučí a obvazů z předchozích pater. Ze zlatého pokladu přežití získala vylepšovací elixír pro libovolnou dovednost, který musela hned vypít. Zvedl jí neustále trénovanou schopnost *Chytání* na 11. úroveň.

Mé bossovské poklady obsahovaly léčící svitky, nepoužitelnou magickou košili a hrstku dýchacích svitků. Dostal jsem ale nový elixír neviditelnosti, stejný, jaký mi zachránil prdel při boji s Grullem.

„Ten lektvar se dělá snadno, ale ingredience jsou drahé," poznamenal Mordecai. „A některé hodně vzácné. Je fajn, že ti padají samy."

„Přijde mi, že jak jednou začnu něco dostávat, tak se toho sype víc," zamyslel jsem se.

„Přesně tak. A některé odměny, třeba ty dýchací svitky, fungují jako trochu okatá nápověda, co můžeš v patře očekávat. Všimni si taky těch Kátiných protijedů. Počítej se spoustou jedovatých monster a pastí. Ještě že jste s Rakvičkou oba imunní."

„To se máte," okomentovala to Káťa suše.

Za přežití v žebříčku jsem vyhrál čtyřicet tisíc zlatých, Rakvička třicet a Káťa deset. Potřebovali jsme si ještě koupit pár vylepšení základny, ale dohromady už jsme měli něco přes 650 000, a to jsem zatím neotevřel všechno.

Ze zlaté snajperské truhly vypadlo 25 malých černých věciček velkých jako víčko od lahve.

Přesnostřel (výrobní předmět)

Přesnostřel přidá k jakémukoli projektilu modifikátor „řízený", ať už je samohybný, nebo ne. Dá se použít na nejrůznějších pracovních stolech. U šípu či šipky si musíš před vypuštěním vybrat cíl, projektil za ním poté zamíří.

Po přidání k pasti se zpřístupní další možnosti nastavení, jako „zaměř léčitele v dosahu“ nebo „zaměřuj prasata, co si dávají na hotdog majonézu“.

Instalace na samohybný projektil typu výbušné rakety umožní nastavit cíle buď během výroby, nebo po výstřelu. Od výroby nastavený cíl už nejde změnit.

Poznámka: Toto vylepšení nezvyšuje dostřel projektilů.

„Fajn,“ přikývl jsem a soustředil se na platinové poklady.

Rajcovní, který mi systémové AI dalo, protože je perverzní úchylák, obsahoval prstýnek na nohu.

Očarovaný prstýnek na nohu Leprózního bandity

Unikátní předmět.

Většina dětí galaxie zná příběh Leprózního bandity, nechvalně proslulého lidského zloděje, jehož lid hynul hlady kvůli celoplanetární karanténě.

Ačkoli všichni obyvatelé fungovali jako přenašeči, na ně samotné nemoc nepůsobila. Ale pro tišitele, planetární regenty, představovala smrtelné nebezpečí, a tak se přestěhovali na létající plošiny, kde strážili zahrady a zásoby jídla a doufali, že lidé brzy vyhynou.

Bandita se vyšplhal na horu, přeskočil na plošinu a pronikl do létající zahrady. Samozřejmě ho rychle zabili, ale stačil tišitele nakazit a vyhnat je z planety. Díky němu lidská planeta přežívala po dalších sto let, než byla totálně zničena během úplně jiného konfliktu. Leprózní bandita dodnes slouží jako zdroj inspirace pochybným existencím.

Tento prstýnek poskytuje následující:

Benefit Lepkavé nohy

Benefit Superpřenašeč

„Dva benefity v jednom předmětu?“ ujistil se Mordecai. „To je sakra cenný šperk, málem legendární.“

Ano, když jsem ho strčil do inventáře, jeho cena se hlásila jako vyšší než u prstenu božského utrpení, ale nižší než u figurky Kimarise. Našel jsem si popisky obou schopností.

Lepkavé nohy

Jednou za šest hodin můžeš po dobu (obratnost × 2) sekund chodit po nehorizontálním povrchu, jako je zeď či strop. Gravitace se nezmění, takže pivo si radši odlož a košili si zastrč za pás. Tvá holá chodidla se musejí dotýkat povrchu. Žádné ponožky, žádné boty.

„Hurá, budu jako Spider-Man. Alespoň moje nohy. Škoda že jen jednou za šest hodin.“

Superpřenašeč

Dostal jsi stejnou schopnost, jakou se už od úsvitu existence pyšní všechny morové krysy a děcka z mateřské školky. Jednou za hodinu můžeš předat jakýkoli svůj aktivní postih na zvolený cíl. Tobě samotnému zůstane také.

„Fuj,“ ohrnul jsem nos, když jsem si nasazoval prstýnek na levý malíček. Při pohledu na lesknoucí se nohy jsem si musel povzdychnout.

Jakmile se otevřela platinová truhla hajzla a ve vzduchu nad ní se objevil symbol, hned jsem pochopil, co se děje.

„To mě poser,“ zanadával jsem a zadíval se na svou ruku. Pak jsem se podrbal na krku. „Kde to skončilo?“

„Máš to na obličeji, Carle,“ oznámila mi Rakvička znechuceně. „Je z tebe ohyzdná troska. Vypadáš jako jeden z těch bílých rapperů.“

Káťa se zasmála a naklonila se ke mně. „Neboj, je to malé tetování pod tvým levým okem, skoro nepostřehnutelné. Jako slzička, jen ještě menší. Spletla bych si to s pihou. Co to vůbec je? Mám pocit, že vypadá jako… gekoní nožička? Roztomilé."

„Ještěrčí noha," vysvětlil jsem naštvaně.

Sigil vyhynutí: stěnoví varani

Odstraňuje automatickou agresivitu všech přirozených nepřátel tvorů třídy ještěr.

Varování: Ještěří nepřátelé ti budou způsobovat o 20 % větší zranění. Stěnový varan tě bude zraňovat o 150 % víc. Toto tetování můžeš zakrýt pouze maskovacím rukávem.

„Jak si mám jako kurva omotat rukáv kolem ksichtu?"

„Hmmm," zabručel Mordecai se zobákem kousek od mého oka. „To jsem snad ještě neviděl. Tetování jako ten gobliní pas, to je vcelku běžné. Tohle rozhodně ne. Ještěrky nesnášejí všichni, ale netuším, kdo jsou jejich přirození nepřátelé. Možná ptáci, protože ještěři mají rádi vejce."

„Nejspíš to brzo zjistíme," zavrčel jsem a sáhl si na kérku pod okem. Už jsem měl tři. Gobliní pas, vstupenku do *Desperáda* a teď tuhle. Snad byla opravdu tak malá a nenápadná, jak tvrdila Káťa.

Zbývala mi poslední truhla, božská legendární. Vypadl z ní lektvar vyhlížející naprosto jinak než ty obyčejné. Lahvička byla kulatá a zdobená jako nějaký drahý parfém a za sklem se pohyboval kouř.

„U všech svatých prdelí!" vyjekl Mordecai. „Můžu se podívat?" Sebral ji spárem a zatřásl s ní.

„Kdo je to Pawna?" zeptal jsem se.

„Bohyně míru. V pantheonu je to Grullova sestra a taky jeho úhlavní nepřítel. Zatím to nepij. Šetři si to."

Ukázal jsem lahvičku i ostatním a potom si ji přidal do inventáře. Poprvé jsem získal předmět cennější než figurka Kimarise.

Popisek byl vážně jednoduchý.

Pawniny slzy

Tento lektvar přidá plus pět k libovolně zvolenému kouzlu či dovednosti.

„Proč je to tak cenné?" zajímala se Káťa. „Protože dává plus pět? Na dovednostní elixíry jsme už narazili, včetně toho, co vylepší něco na maximum, jako dostala Maggie My. A existují i cheatovací, které dělají v podstatě to samé, ale jen o tři úrovně."

„Jsou cenné, drahá Káťo, protože to není jen plus pět, ale může si vybrat, co bude chtít. Legendární maxující dovednosti mají vysokou cenu, ale jsou dostupné jen pro hrstku možností. Cheatovací nejsou špatné, jen je to plus tři k náhodně vybrané schopnosti. Navíc mají krátkou životnost a musí se vypít hned. Tohle si může Carl schovat, vytrénovat něco na patnáct a pak to lektvarem zvednout na dvacet. Je to bezpochyby ta nejlepší kořist od začátku hrobky."

„Až na vylepšovací suchar pro zvířátka," namítla kočka.

„Až na vylepšovací suchar pro zvířátka," přikývl Mordecai.

„*Mocný úder* mám na třináctce," poznamenal jsem.

„Jenže šest úrovní z toho dávají bonusy z vybavení. Musíš si to nechat na něco, co vytáhneš na přirozených patnáct. Univerzální schopnosti jako *Mocný úder* se trénují špatně, zvlášť po 15. úrovni, ale vylepšovací předměty bývají běžné. Budeme si muset někdy sednout a dohodnout se, na co bys to měl použít, ale zatím se rozhodovat nemusíme. Stejně bys měl asi počkat, až si v šestém patře vybereš specializaci povolání, to může ještě vším zamíchat."

„Nedostala Elle taky takovou odměnu? Co v ní měla?“ zeptala se Káťa. Bůh se po ledové víle několikrát ohnal, a i když se jí ve skutečnosti nedotkl, vypadl jí za to úspěch.

Carl: Elle, co ti vypadlo z božskýho pokladu?

Elle: Teď nemám čas na řeči. Imani nás nabourala. Musela jsem zmrazit hladinu, jinak by se všichni utopili. Ale dostala jsem kouzlo Graupel. Obrovská ledová bouře. Nejmocnější, co mám, ale bojím se ho použít. Stojí 50 many. Dlouho se dobíjí. Ozvu se později.

Předal jsem to ostatním a Mordecai zavrtěl hlavou. „To je válečné kouzlo. Musí s ním být opatrná, dokud jsme uzavření v bublinách. Znáte někoho z těch, co jsou tady s námi?“

„Dobrá otázka,“ pokrčil jsem rameny. „Ještě jsem se nezačal vyptávat.“

„Já zkusila *Brynhildiny dcery*, ty, co zbyly, ale žádná mi neodpověděla,“ oznámila Káťa. „Mimochodem, Eva stále žije. Pořád ji vidím v chatu.“

„Pokud není s náma v bublině, nemusíme se o ni starat. Ale nezapomínej na svou schopnost *Najdi hrobkaře*.“

„Mám ji neustále aktivní. Poblíž vidím osm hrobkařů, ale žádného neznám. Všichni mají úroveň jen něco málo přes dvacet.“

„Hm,“ zamyslel se Mordecai. „Dost možná průměrují i úrovně. To by vysvětlovalo, proč jste uvázli s bandou slabochů. Carle, tvoje jednačtyřicítka je asi nejvyšší v hrobce. Nedozvíme se to, dokud neukážou žebříček.“

Rozeslal jsem skupinové zprávy a ptal se po lidech, kteří jako my skončili v bublině číslo 543. Přišla mi jen jedna odpověď, od *Gwendolyn Duet, Obyčejná nudná bojovnice (27. úroveň)*. *Obyčejná nudná bojovnice* bylo opravdu jméno jejího povolání.

Různé varianty bojovníků jsem už potkal, ale tuhle konkrétní ne. Nepamatoval jsem si, že bych na Gwendolyn kdy narazil osobně, ale v chatu byla aktivní a hlasitá.

Nacházela se v pozemním kvadrantu čili někde hluboko pod námi.

Gwendolyn Duet: Nazdar, bombere. Jsme sousedi. Kolem sebe mám jen samý retardy, co nemaj tušáka, co vlastně dělaj. Já se dvěma lidma ze svý party jsme tady na nejvyšším levelu. Vylosovali jsme si zem a nějakej dementní Písečnej hrad šílenýho dunovýho mága. Lezou nám tady kreténsky obří hadi, zasraně velcí pavouci a potvory, co vypadaj, jako bys zkřížil punkrockovýho blba se škorpionem, od pasu nahoru nahatý a s piercingama v bradavkách. Pak ještě nějaký ptáci s motorovýma pilama, ale s těma jsme si to ještě nerozdali. Zatím jsme ten hrad zblízka neokoukli, ale je velkej. Je zabudovanej do strany tý obrovský krypty nebo hory nebo co to je a přístup k němu blokujou čtyři různý hradby po sobě. Nemám tušáka, jak vlízt dovnitř.

Carl: Máte tam někde vstup do Desperáda?

Její jméno zabíralo půl obrazovky, tak jsem ji rychle přejmenoval na Gwen.

Gwen: Kromě hradu jsou tu tři dědiny a v jedný prej je, ale v tý, co jsme my, ne. Stejně bych tam nemohla, protože já jsem, kurva, dáma, vole. Mám prstýnek do Drsoně.

Carl: OK. Dej mi vědět, jestli na něco přijdeš. Nebo jestli narazíš na někoho z mořský nebo kryptový zóny.

Gwen: Jasan. Kolem ostrova je korálovej útes, vidíme ho z břehu, a taky žraloky a medúzy, ale nic, co by mohl bejt ten hrad. Aspoň na hladině není lautr nic. O kryptě vím hovno, ale našli jsme kupu děr, kterýma bysme tam mohli vlízt, kdyby nás to pustilo. Ale přijde mi, že uvnitř je pořádný bludiště, a po tý vlakový pakárně se mi do žádnejch tunelů nechce.

Carl: Rozumím.

Těch patnáct dní najednou vypadalo jako nemožně krátká doba.

Zdřímli jsme si, zresetovali bonusy a po krátké debatě s Mordecaiem jsme se rozhodli, že musíme nadále dodržovat přísný tréninkový režim. Káťa s Rakvičkou zamířily cvičit a já se vrátil do osady. Dali jsme manažerovi poukazy na vylepšení a pár set tisíc zlaťáků. Hodlal zakoupit obchodní rozhraní a kuchyni. Kočka chtěla i jedno ze sociálních vylepšení, aby mohla sledovat zprávy od svých fanoušků. My ostatní to nepovažovali za dobrý nápad, a tak kvůli tomu trucovala.

Nechal jsem to na Mordecaiovi a vlezl do *Rozkroku*. Na „obloze" ještě zářilo „slunce", ale už pomalu zalézalo za západní okraj krypty. Musel jsem sebou pohnout.

Prostitutky na ulici se okamžitě proměnily v lidské ženy a některé z nich si vybraly opravdu absurdní proporce, třeba prsa velikosti Odettiných. Jejich kůže nabrala barvy duhy. Stačil jsem si všimnout, že před proměnou z nich byla přibližně polovina chlapi.

Jiné zákazníky neměly, ale já na ně jen zavrtěl hlavou a zamířil o ulici dál ke zdi.

„Můžu být všechno, co si budeš přát!“ volala za mnou jedna. „Mám největší knihovnu ve městě.“

Našel jsem dům, který jsem hledal, a zaklepal na vysoké dveře.

Očekával jsem dromedariána, ale otevřel mi drobný, šedý, nevýrazný humanoid. Překvapeně jsem o krok ustoupil a zadíval se na něj. Vypadal, jako by měl na sobě overal zakrývající úplně všechno. Žádný nos ani oči, prostě figurína z výlohy. Metr padesát vysoká postava se natáhla a dotkla se mé ruky. Kdyby neměl bílou tečku NPC, rovnou bych mu jednu napálil. Přečetl jsem si popisek a byl rád, že jsem se ovládl.

Skarn – nezletilý proměněnec (3. úroveň)

Přímo před očima se neohrabaně proměnil v osmiletého lidského chlapce. Na rozdíl od Kátiných původních pokusů byl k nerozeznání od opravdového člověka. Měl na sobě trenýrky se srdíčky a stejné oblečení jako já, asi tak na deset sekund, než se i to změnilo v dromedariánské roucho. Taky popisek nad jeho hlavou se přepsal. Zíral na mě vytřeštěnýma očima a nic neříkal.

„Hele, kluku, máš doma mámu nebo tátu?“

„Mí rodiče zemřeli při bombardování. Flint je na hlídce a vrátí se až za tmy. To on se o mě teď stará. Říká mi, že mám na sebe brát podobu nových lidí, které potkám, protože je to pro ně příjemnější,“ oznámil mi robotickým, totálně nepřirozeným hlasem, jako by mluvil poprvé v životě.

„Jo, to je asi dobrej nápad,“ vyrazil jsem ze sebe. Naprosto mě vyděsil. Pořídil jsem si novou fobii: panický strach z malých kluků.

Pak jsem si konečně uvědomil, co mi vlastně řekl. Doprdele. „Všiml jsem si, že máš na střeše fakt fajn dalekohled, a chtěl bych se s ním kouknout na gnómí pevnost.“

Skarn se rozzářil a najednou se začal chovat živěji. Čím víc mluvil, tím výrazněji se projevovala nová osobnost. „*Pustinu*? Tu ti můžu ukázat." Zarazil se a dodal: „Flint říká, že mám požádat o zlaťák. Taky říká, že sirotci přežijí, jen když se naučí, jak vydělávat na hlupácích."

„Předpokládám, že Flint je dromedarián?" zeptal jsem se a následoval kluka dovnitř do rozlehlé poloprázdné místnosti se slamníkem, vysokým stolem a zavěšenými policemi s bylinkami a zeleninou. V rohu vedl žebřík k padacím dveřím ve stropě. Malý proměněnec po něm nepřirozeně rychle vyšplhal.

„Dřív jsme měli vesnici, ale gnómové ji vybombardovali. Většina z nás zemřela, ale dromedariáni nás vzali k sobě. Moc děcek nepřežilo. Ruby ano, ale Flint říká, že tu čeká život v uličce Úchylných sraček."

„Proč vás gnómové vybombili?"

„Flint říká, že proto, že jsou to mrňaví hajzlíci, kteří si zaslouží akorát ušlapat k smrti a rozervat na kusy zdivočelými husami."

„Aha," přikývl jsem a vylezl na střechu.

Poskytla mi panoramatický výhled na město. Většina budov, včetně té se vstupem do *Desperáda* o jednu ulici dál, byla jen jednopodlažní. Nedaleká radnice se tyčila čtyři patra nahoru plus masivní smotek plátěné střechy o výšce dvou dalších. V pročištěném vzduchu jsem si mohl prohlédnout celou kotlinu. Měla víceméně kruhový tvar a asi pět kilometrů v průměru. V dáli na opačné straně jsem objevil druhé městečko. V pouštní pustině mezi osadami, poseté písečnými dunami, jsem zahlédl několik vstupů do jeskyní a hromady kovových vraků. V poušti hlídkovaly obrovské postavy, příliš daleko na to, abych rozeznal, co přesně jsou zač. Když jsem to viděl takhle vcelku, přišla mi bublina hned mnohem menší.

A s tímhle musíme nějak pracovat.

Proměněnecký kluk se přesunul k teleskopu zamířenému na pousť. „Rád se koukám na hlídky, abych věděl, že jsou v pořádku. Flint říká, že když budu velký a silný, až vyrostu, možná mi dovolí, abych do hlídky taky vstoupil."

Zamyslel jsem se nad davy zoufalých prostitutek jen o jednu ulici dál. Pořád mi to nedávalo smysl, ale už se místní příběh trochu rozjasňoval. Skarn začal pátrat na obloze dalekohledem, bílou rourou pokrytou trubkami a kolečky. Materiál těla mi přišel divný, jako by to byla keramika.

Očarovaný gnómí teleskop

Používá se na dálkové zaměřování bombardování a je považován za jeden z klíčových vynálezů, které umožnily balónovým gnómům ovládnout vzduch. Po správné instalaci na gnómí dreadnought zvyšuje přesnost čistě gravitačních bomb o 75 %. Umožňuje průzkum a zobrazení informací o vzdálených objektech. Taky se s ním výborně špehujou sexy holky ve vesnicích. S dalekohledem ve vzducholodi ušetříš za porno.

Varování: Gnómové zaměření tímto přístrojem obdrží upozornění, že jsou sledováni.

„Kdes to sehnal?" zeptal jsem se.

„Flint to našel v poušti. Je tam všude spousta trosek z minulé války. Támhle! Tam je! Fajn, můžeš se kouknout. Ale rychle, protože letí. A musíš mi zaplatit."

Hodil jsem mu zlaťák. Nechytil ho, takže zarachotil na střeše. Musel se pro něj sehnout, a když ho popadl oběma rukama, radostně poskočil. „Děkuju, pane! Tím kolečkem napravo můžeš přibližovat a oddalovat."

„Díky, kluku." Přistrčil jsem oko k dalekohledu. Očekával jsem obraz převrácený vzhůru nohama, jako u teleskopu,

který jsme měli na kutru pobřežní hlídky, ale dostal jsem jasný a čistý pohled na gnómí létající pevnost.

„Ty vole," vydechl jsem. Přesnost obrazu mě překvapila. „Je to velký. A vypadá to jako zasraný lítající smetiště."

„Bývala větší, ale pár kusů se odlomilo a spadlo do vody."

Pevnost *Pustina* připomínala víceméně čtvercový vznášející se ostrov vyrvaný ze země a dělo se toho v ní tolik, že jsem měl problém soustředit se na celek.

Z mého úhlu jsem viděl jen horní šindelovou střížku malého domu sedícího uprostřed, ale okraje lemovaly desítky dalších budov, většinou z vlnitého plechu, stejně jako zdi Dupavé Lhoty. Pevnost nesla ve vzduchu skupina neuvěřitelně obrovských balónů. Tři z nich měly tvar podlouhlých vzducholodí a pomáhaly jim tři čistě kulaté. Všechny k ostrovu poutala magicky světélkující lana a dohromady je držela síť. Obklopovala je jasně rozpoznatelná záře magického štítu, díky níž se celý vršek ve světle zapadajícího slunce třpytil.

Pokud jsem správně odhadoval měřítko, byla *Pustina* velká jako dvě fotbalová hřiště. Jako zatracená letadlová loď, jen mnohem širší. Uvědomil jsem si, že některé z těch věcí na okraji, co jsem považoval za baráky, jsou ve skutečnosti zbraně. Rozeznal jsem balisty, trebušety a pár dalších podivností, které jsem nedokázal přesněji identifikovat.

Z ostrova visely stovky slabě se lesknoucích provazů, řetězů a jiných zvláštností. Na některých byly zavěšené malé kulaté chatrče. Část z nich visela jen pár metrů hluboko, ale spousta delších provazů a lan mizela mimo můj výhled.

U boků pevnosti, většinou na vzdálenější straně, kotvily desítky nejrůznějších létajících strojů všech možných velikostí, od maličkých horkovzdušných balónů s košem pro jednoho až po čluny velikosti autobusu, podle všeho udržované ve vzduchu magií. Všechno to na mě působilo jako zrezavělé vraky, které měly dávno spadnout, prostě jako něco z *Mad Maxe*.

Do výhledu mi vletělo jedno vznášedlo velikosti pramice. Viditelně ho řídil gnóm, vzhledem a velikostí podobný bopkům z hospod, možná jen o trochu menší a s nafouknutějším nosem. Dokonce měl na palici naraženou stereotypní červenou čepici. V tu chvíli jsem si uvědomil, že ty červené čepičky vidím všude po celém ostrově. Vznášedlo se drželo na místě jako dron, se čtyřmi vrtulemi pod sebou. Mezi nimi visela jasně rozeznatelná klasická bomba velikosti ledničky. Oddálil jsem obraz a překvapilo mě, že mi naskočila nápověda, jako bych stál hned vedle.

Gnómí ťukadlo

Typ: Palivová bomba.

Efekt: Termobarická exploze.

Stav: 40. Sotva stabilní.

Na tvém místě bych na ni neťukal. Už jsi někdy viděl, jak stovka dromedariánů chcípá, protože jim plíce implodovaly, a následně je žár spálil na popel, který pak tlaková vlna rozfoukala do všech směrů? Ne? Tak teď k tomu máš příležitost! Zábava pro celou rodinu!

Toto je hlavní zbraň gnómích bombarďáků. Zbývá jich jen pár a většinou jsou zavěšeny pod nejspolehlivějšími z pomalu se rozpadajících hlídkových lodí.

Palivová ťukadla byla nasazena v prvních dnech posledního konfliktu, s brutálními následky pro širé okolí. Zbývající munice se využívá už jen k odstrašení.

Jsou to jednoduché, až primitivní, ale značně efektivní bomby. Odpálí se pomocí nastavitelné tlakové spouště, s níž může bombarďák doladit výšku exploze. Pro maximální účinnost je nutné přesně znát nadmořskou výšku cíle.

Jsou proslulé svou nestabilitou, ale předvádějí naprosto úžasný ohňostroj.

„A jéje," zamumlal jsem a narovnal se. Koukl jsem na kluka. „Oni vám na tu vaši vesnici hodili to ťukadlo?"

„Ano, ale už je to dávno. Já si to nepamatuju. Flint říká, že gnómové jsou zbabělci, co umějí jen házet bomby. Říká, že každý, kdo hází bomby, je podělaný sráč."

„Flint mi přijde jako fakt skvělej týpek. Proč to gnómové nevybombardujou i tady?"

Skarn pokrčil rameny. „Flint říká, že kvůli tomu, co je na radnici. Baktriáni mají stejnou dohodu. Proto máme zatím mír."

„A co to je?"

„Flint říká, že neví, co mají baktriáni. Ale v Dupavé Lhotě máme něco, kvůli čemu nás gnómové nevybombí. Mají šéfa, který je fakt zlý, ale my máme něco, co chtějí ochránit, takže nám sem bombu nehodí. Ale mimo zdi města na nás stejně útočí. Proto musí Flint a ostatní vyrazit ven hned po bouřce, zatímco je *Pustina* ještě nad vodou."

„Ale ty nevíš, co maj na radnici schovanýho?"

„Nevím. Já tam nesmím. Ale žere to muchomůrky."

3.

„Dobrá, uděláme to takhle," prohlásil jsem poté, co jsem dokončil svůj trénink. „Zaprvý najdem ostatní hrobkaře a ujistíme se, že s nima dokážem nějakým způsobem spolupracovat. Zadruhý musíme zjistit, co maj zamčenýho v městský radnici. Pravděpodobně to bude děcko gnómího šéfa nebo něco podobnýho."

„Možná to bude jeho zvířátko," zamyslela se Rakvička. „Nikdo by přece nechtěl vybombardovat své zvířátko. A mimochodem, co žere muchomůrky?"

„Spousta různých věcí," odpověděl Mordecai.

„Dobrá, takže tam vlezeme, a když se ukáže, že je to děcko toho gnóma nebo něco podobného, co budeme dělat pak?" chtěla vědět Káťa. V tu chvíli si zkoušela svou novou formu, dromedariána. Dokázala to téměř bez chybičky a systém hlásil 95% přesnost.

„To bude záležet na tom, co to je, ale až na to přijdem, budeme muset zamířit do toho druhýho městečka a udělat to samý, aspoň já si to myslím. Čekal bych, že tam taky maj něco, čím brání gnómům v bombardování. Prozatím známe jenom verzi toho malýho kluka. Musíme toho zjistit co nejvíc a co nejrychlejc, než začnem něco dělat."

„Fajn, ale než vyrazíte, tak si spolu rychle projdeme nová vylepšení," oznámil nám Mordecai a ukázal na renovovanou kuchyni. Změna spočívala ve třech skříňkách stojících vedle sebe u holé zdi. „Až se dostaneme k vyšším verzím vylepšení, bude to mnohem lepší. Sám se na to těším, hlavně kvůli tomu, že získáme přístup k magické tréninkové místnosti. Ale o tom se pobavíme později. Tohle jsou syntetizátory jídla koupené za Kátin kupón. Můžete používat jeden jednou denně, ale tohle vylepšení obsahuje hned tři, takže je to snídaně, oběd a večeře. Ze zkušenosti vím, že tyhle krámy nefungují úplně dokonale. Nedoporučuju vám vybírat si jedno a to samé jídlo dvakrát po sobě, jinak se vám taky může stát, že už budete dostávat jen to. Dostupné menu se mění každý den a upravuje se podle vás, naučí se to, co máte rádi."

Došel jsem k první skříňce, položil ruku na dveře a přede mnou naskočila nabídka. Obsahovala kolem dvaceti možností, všechno samé snídaně, od cornflakes přes slaninu po ovesnou kaši. Klikl jsem na položku „bagel s párkem" a otevřel dvířka. Uvnitř čekal ohřátý bagel, jako by ta dřevěná skříňka byla mikrovlnka.

„Hej, to je dobrý," pochválil jsem mašinu.

„Moc se nevzrušuj," přibrzdila mě Káťa. „Počkej, dokud ho nevyzkoušíš."

Kousl jsem si. Chutnalo to jako sendvič z mikrovlnky, jakých jsem během let nejspíš sežral aspoň tisíc. „Není to zas tak špatný," řekl jsem a jedl dál. „Ale nijak zvlášť dobrý to teda není. Bopkové vařej líp."

Před očima se mi objevila notifikace o získaném bonusu.

> Dobře ses najedl. Díky plnému břichu se tvá rychlost léčení zvyšuje o 5 %. Navíc se zkracuje doba trvání postihů o 5 %. Všechno nepřímé poškození, které utrpíš, se snižuje o 5 %.

„Bonus za jídlo vydrží celý den, což znamená, že nemusíte jíst všechny tři chody tady na základně," vysvětlil nám Mordecai.

„Díky bohu za to," vydechla Káťa. „Požádala jsem o skyr a džem, ale chutnalo to jako zkažená zakysaná smetana smíchaná s bonbóny."

„Co je to sakra skyr?" zeptal jsem se.

„Druhé vylepšení je stejně důležité," ignoroval mě Mordecai a pokračoval. „Je to obchodní rozhraní."

„Obchod? Takže můžeme nakupovat?"

„Ano a ne. Koupili jsme ho už teď, ale kompletní funkce se zpřístupní až v dalším patře. Prozatím je to, jako bychom měli na základně virtuální koloniál. Vyšší verze je v podstatě stejná, ale stojí dvakrát tolik, proto jsme ho museli pořídit co nejdřív. Dají se tam kupovat základní lektvary a svitky, a občas se objeví i různé náhodné předměty. Můžeš tam i prodávat. Carle, byl to tvůj kupón, ale dali jsme obchodní rozhraní Rakvičce a je to její účet. Udělali jsme to kvůli tomu, že se k cenám automaticky připočítává její bonus za charisma."

O tom se mi kočka už předtím zmínila a já prohlásil, že je to v pohodě. Kdyby umřela nebo bychom se oddělili, obchod ztratím. Ale v tu chvíli už jsme byli tak propojení, že ztráta tohohle konkrétního vylepšení by mě trápila absolutně nejmíň.

„Jak to funguje?" Odpověď jsem už znal, ale chtěl jsem, aby to Mordecai řekl nahlas.

Ukázal křídlem na obrazovku visící u zdi hned vedle jeho dveří. Všiml jsem si jí až teď.

„Je to jednoduché, jako nakupování a prodávání na eBayi. Dokonce se časem otevřou aukce, ale až v šestém patře. Pokud chceš prodat cokoli magického, jako kupříkladu to nepříliš kvalitní oblečení, které ti pořád padá, na tvém místě bych s tím počkal. Obyčejné krámy a bordel hoď prostě AI obchodníkovi a díky Rakvičce za to dostaneš dobrou cenu."

„Mně se to nelíbí," postěžovala si kočka. „Neumožňuje mi to smlouvat. Navíc je to rozbité. Tvrdí, že mé čepice mají cenu pouze jeden zlaťák. Musíme to nějak opravit."

„Aukce?" zaujalo mě. „Ale v každým patře je možných zákazníků míň a míň. A kolik z nás něco takovýho má? Používá to vůbec někdo?"

„Ale ano. Jakmile se otevře šesté patro, budou moct turisti a frakce obchodovat stejným systémem. Však uvidíš. Tržiště bude zaplavené vším možným. Některé z frakcí budou brát cokoli magického, co se objeví, takže prodáváním kořisti vyděláme slušné peníze. Mnohem víc, než kdyby to skončilo v normálním krámu."

„Počkej," zarazil jsem ho. „Nebudeme pak náhodou s těma mizerama, kterým to prodáme, bojovat?"

„Ano, právě takovým způsobem si pořizují výbavy pro své armády. Ale když jim to neprodáš ty, koupí to od někoho jiného."

„Znamená to, že princ Nezdolný bude mít taky takovej obchod?"

„Ve skutečnosti ne," zavrtěl Mordecai hlavou. „Frakce v devátém k tomu nemají přístup. Město Larracos obsahuje opravdové obchůdky s NPC překupníky a vůdci frakcí je musí fyzicky navštívit, pokud si chtějí něco koupit anebo se zúčastnit aukce. Jakmile tam vlezou hrobkaři, všechny to z Larracosu vykopne a válka začne. Většinu peněz získáš prodáváním v šestém až osmém patře. Po otevření devátého už frakce nebudou moct nakupovat nic nového a můžou si to pouze vzít od ostatních armád. Jak to funguje, ti vysvětlím, až se tam dostanete."

„Nelíbí se mi představa, že svý krámy prodám někomu, kdo je pak použije proti nám."

Manažer zabručel. „Většinou to budou používat proti sobě navzájem. A teď se tam běž podívat a zkus si to."

„Za chviličku. Ještě mám nějakou práci."

Ve skutečnosti jsem chtěl prozkoumat nové vylepšení co nejdřív, mimo jiné proto, abych se konečně dozvěděl, kolik zlaťáků co stojí. Jenže anarchistická kuchařka mě varovala, že obchodní rozhraní nemám otvírat, když mám knihu u sebe. V současné chvíli se ukazovala jako prakticky bezcenná. Některé další věci, jako nevybuchlá atomovka, mi taky hlásily nulovou cenu. Na to varování jsem v knize narazil jen náhodou.

Poznámka, Batbilge, 12. edice

Dávejte si pozor na virtuální obchod. Používá k oceňování předmětů jiný systém než to, co máte normálně nainstalované v hlavě. Tento spisek označuje za „unikátní zděděný předmět" a dává mu naprosto nesmyslnou hodnotu, něco kolem 50 milionů zlatých. Zatím se nic nestalo, ale nechci takhle poskytovat přístup ke svému inventáři někomu dalšímu.

Poznámka, Allister, 13. edice

Nevím, jestli to bylo tím, ale zdá se, že tohle je poslední Batbilgův zápis. Já jsem nechával karty pohozené na posteli, kdykoli jsem do obchodu lezl. Jen tak pro jistotu, nikdy si kuchařku u sebe při kšeftování nenechávej.

Už jsem věděl, že kuchařka se manifestovala v nejrůznějších formách. Allisterovi se objevila jako velký balíček hracích karet z jeho domovské planety pro hru jménem T'Ghee, což bylo podle toho mála, co Allister napsal, něco mezi šachy a kanastou. Ta hra navíc figurovala v jejich meditačním náboženství, díky čemuž mohl Allister snadno strávit dlouhé hodiny studováním karet.

Ve svém pokoji jsem měl malý noční stolek. Dovnitř jsem chodil jen málokdy, protože Rakvička trvala na tom, že

budeme spát spolu. Nejspíš nechám knížku tam, až budu chtít virtuální krámek navštívit.

Ale teď jsme měli jinou práci.

Ze všeho nejdřív jsme našli dva chlapy, kteří se usadili v bordelu zkříženém s barem pojmenovaném *Vykouřený pták*. Jeho vývěsní štít zobrazoval kohouta v oblaku kouře. Vstoupili jsme do temné bezpečné místnosti páchnoucí kadidlem. Monga jsme raději nechali v nosiči. Rakvička mi stála na rameni a Káťa se držela po mém boku. Dromedariánský barman si nás zvědavě prohlížel. Spousta dalších velbloudů seděla u stolů nebo chlastala u baru. Velkou místností ve tvaru písmene L zněla tichá hudba. V rohu hrála mladá náctiletá proměněnkyně na hudební nástroj se strunami, vypadající jako kytara se čtvercovým tělem. Jemná, až něžná píseň působila trochu strašidelně a připomínala mi asijské melodie. Do bordelu se to absolutně nehodilo.

Ti hrobkaři byli ti samí, které jsme viděli na ulici, když jsme lezli do *Rozkroku*. První byl vysoký a hubený muž s hranatým obličejem, asi pětadvacetiletý. Měl olivově zbarvenou kůži a připadalo mi, že nejspíš pochází ze Středního východu. Popisek nad hlavou oznamoval, že se dívám na: *Firas M. – kladivář (22. úroveň)*. Ten druhý byl přibližně stejně starý, vyžraný, plešatějící chlap a pravděpodobně měl v žilách aspoň trochu španělské krve: *Louis Santiago 2 – hubič havěti (22. úroveň)*. Na Louisově klíně seděla prostitutka a zrovna předváděla napodobeninu Jessicy Rabbit. Louis i Firas se smáli.

„Tohle je mnohem lepší než otrokyně Leia," prohlásil Louis.

Žena uraženě našpulila rty. „Říkal jsi mi, že ta byla dobrá. A co moje…" Odmlčela se, když si všimla, že jsme se u nich zastavili.

„Oni ji nechávají, aby se měnila v různé slavné lidi," zasyčela znechuceně Káťa. Všichni slyšeli, co říká, ale vůbec jí to nevadilo.

„Jo," přikývl jsem. Pokaždé jí museli popsat postavu, jako kdyby dělali skicu pro policejního grafika. Jessica Rabbit byla vcelku přesná, nicméně měla příliš nízké čelo a příliš velký nos. Oblečení bylo úplně špatně.

Prostitutka, „člověk" na čtrnácté úrovni, si Káťu kysele prohlédla. Odplivla si na zem, pak vstala a přesunula se na opačnou stranu hospody.

„No to snad ne," zamračila se Rakvička. „Viděla jsi to? Myslím si, že se jí nelíbíš, Káťo."

„Mordecai mě varoval," pokrčila Káťa rameny s pohledem upřeným na odcházející ženu. Z Jessicy přešla do standardní nevýrazné proměněnecké formy a opřela se o bar. Byla to jediná prostitutka v hospodě. „Říkal, že měňavci se mezi sebou moc rádi nemají."

„Určitě na tebe jen žárlí," ujistila ji Rakvička. „Ty se můžeš změnit do čeho chceš, a ona jen do obyčejné potvory, které se někdy dotkla."

„Možná, ale i tak si může proměnit obličej a pozměnit postavu. Navíc získává i některé schopnosti rasy, kterou emuluje. Občas si říkám, že to mají lepší. Já na rozdíl od nich nikdy nebudu moct létat."

O tom už jsme se předtím bavili. Káťa se jako doppelgangerka sice mohla změnit v něco létajícího, a dost možná i odstartovat. Ale i když si nepřidala žádnou hmotu, vážila mnohem víc než většina létajících stvoření její velikosti, takže opravdový let byl vážný problém. Musela by se zvětšit na úroveň draka nebo něčeho podobného, ale to by znamenalo spoustu práce a času. A ten čas jsme prostě neměli. Hmota proměněnců se při přechodech z jedné tělesné formy do druhé značně lišila. Mordecai na otázku, jak to může fungovat, odpověděl jednoduše: „Magie."

Oba hrobkaři na nás celou dobu zírali vytřeštěnýma očima.

„Ty jsi Carl," prohlásil Louis a obrátil se na Firase. „Říkal jsem ti, že je to Carl."

„Já jsem ti to věřil."

„Chystáme plán, jak se z tohohle patra dostat," oslovil jsem je. „Dávám dohromady všechny ve městě, abysme to mohli probrat. Po rekapitulační epizodě se setkáme v hospodě, co se jmenuje *V Rozkroku*."

„*Rozkrok*. Vlezem velbloudům do rozkroku," zachechtal se Louis. „Chápeš to?" zadíval se tázavě na Firase.

„Co mám chápat?" nechápal Firas.

„Ten vtip. No tak, chlape, všechny jména v tomhle zapadákově jsou sprostý vtipy. A ty to furt nechápeš. Stejně jako jsi nepochopil, proč jsem se smál, když jsme našli tuhle hospodu a ty ses mě ptal, proč chci jít do udírny."

„Cože?" třeštil Firas oči. „Ne, já to fakt nechápu."

Konečně jsem si uvědomil, že jsou oba dva naprosto ožralí. Nad hlavami jim neviselo žádné varování před postihem. Pořád mi nebylo jasné, proč se to někdy ukazuje a někdy ne. Odhadoval jsem, že postih *Ožralej na sračky* se objeví jen za specifických okolností.

„Hele," naklonil jsem se k nim, „musíme všichni spolupracovat. Rekapitulace bude tak za šest hodin. Najděte si nás tam."

„Nebo co?" zeptal se Louis najednou nevysvětlitelně nepřátelsky. „Nebo nás vyhodíš do luftu?"

„Ne," ujistila ho Rakvička, skočila na stůl a při dopadu rozházela jejich skleničky, až se všude rozlila vodka. „Carl by vám neublížil, ale když nebudete součástí týmu, tak se postaráme, aby vás z města vykopli. Viděli jste ty příšery venku v poušti? Nevšimla jsem si tam ničeho, co by nemělo úroveň alespoň třicet. A jelikož jste vy dva jelimani jenom na dvacáté druhé úrovni, nemyslím si, že to pro vás bude dobré. Takže teď nahlas řekněte: Budeme tam, Carle."

„Budeme tam, Carle," vydechl Louis a naprázdno polkl.

„Hodný kluk," pochválila ho Rakvička.

„Jelimani?" nadhodila Káťa. „To jsi taky pochytila od Elle?"

„To mám od AI. Už jsem nějakou dobu čekala na vhodnou příležitost říct to někomu sama."

„Ti chlapi nám nepomůžou," zavrčel jsem. „Už to vzdali a jen se flákaj."

„Mě by zajímalo, jak se dostali tak daleko," pokrčila doppelgangerka rameny.

Tma vydržela pouhé dvě hodiny, a jen co jsme opustili *Vykouřeného ptáka*, už se v dáli objevila záře právě vycházejícího slunce.

„Hej," oslovil jsem kolemjdoucího dromedariána, který někam nesl na zádech svázanou otep rákosu.

Zastavil se a bezvýrazně si mě prohlížel.

„Tady trvá noc jenom dvě hodiny?"

Zadíval se na mě, jako kdyby to byla ta nejblbější otázka, jakou kdy slyšel.

„Taranis běží po obloze, pronásledován svým rudým bratrem Hellikem, který ho dožene čtyři hodiny před nocí. Taranis zažene svého zlého bratra bouří, pak na dvě hodiny ulehne a odpočine si, a tak se to pořád opakuje."

„Jak dlouho trvá Taranisovi, než se přesune přes oblohu?" zeptala se Káťa. „A jak dlouho trvá, než se objeví Hellik?"

„Zjevně je pravda, co se o vás říká, a jste v tomhle světě noví," zabručel velbloud. „Taranisova procházka zabere dvacet dva hodin, s výjimkou tmavých měsíců, kdy ho bratr konečně dožene a zradí. Hellik se objevuje jen na osm hodin denně. Nechcete být venku, když jsou oba na obloze, protože to je potom žár nesnesitelný."

„Mně to zní tak, že tady máte dvě slunce," zamyslela se Káťa. „Jak dlouho trvá, než vyjde to rudé?"

„Máte dvanáct hodin. Ale blížíme se k době, kdy se to změní. Za jedenáct dní, během rudého slunovratu. To je okamžik, kdy je Taranis chycen, a následně se bude objevovat jen na čtyři hodiny denně. Hellikovo světlo zaplaví svět na osm hodin, ale na čtyři z nich zavládne bouře. A teď mě nechte být," zabručel a odešel.

„Pochopilas to?" obrátil jsem se na Káťu.

„Myslím, že ano. Dny trvají dvacet čtyři hodin, stejně jako na Zemi. Noc zabere jen dvě. Bouřka přichází každý den čtyři hodiny před západem slunce a trvá dvě hodiny. Druhé slunce vychází na osm hodin, kdy zavládne největší žár. A pokud se nepletu, během posledních tří dnů v tomhle patře bude převážně tma a bouře vydrží dvakrát tak dlouho."

„Takže máme dvanáct hodin, než začne bejt strašlivej hic?"

„Správně. A do další písečné smršti máme osmnáct hodin, aspoň si to myslím."

„Už teď je hrozné horko," postěžovala si Rakvička.

„V tom případě musíme pohnout kostrou," prohlásil jsem. V hrobce to bylo s časem vždycky divné. Časovače byly většinou založené na pozemských čtyřiadvaceti hodinách, ale rekapitulační epizoda a některé doby dobíjení kouzel fungovaly na syndikátní standardní den, což bylo třicet hodin a sedmnáct a půl sekundy. Bylo to podobné jako řešit najednou jak metrický, tak imperiální systém měření, s čímž jsem se musel dřív každý den potýkat v práci.

Po Louisovi a Firasovi jsme našli v jiné hospodě další, tentokrát šestičlennou partu hrobkařů tvořenou půlelfy a lidmi, všechno chlapi na jednadvacáté až čtyřiadvacáté úrovni, a připadali mi trochu starší. Třicátníci a čtyřicátníci. Samí lučištníci. Všech šest mělo naprosto stejné povolání. Ukázalo se, že je to skupina prodavačů aut z Helsinek. Pracovali

v sousedních autosalonech, a když došlo ke kolapsu, byli společně na obědě. Na prvním patře je napadli goblini vybavení luky a zdecimovali je. Poté, co odrazili první útoky, začali ve svých pokladech dostávat jen nejrůznější luky a šípy. Sice si sehnali nože, meče a palice, ale jediné zbraně, se kterými jim to opravdu šlo, byly střelné.

To, že si všichni vybrali stejné povolání, byla určitě jedna z největších blbostí, na jaké jsem od vstupu do hrobky narazil. Ale s ohledem na to, jak to v ní fungovalo, to nejspíš nebyla tak úplně jejich vina.

Na předchozích dvou patrech se dali dohromady s mnohem větší skupinou, ale zachovali si svou vlastní partu. Lučištnictví se jim ve třetím patře docela vyplatilo, ale v podzemních tunelech a na železnici to moc nedávali. Jejich „vůdcem" byl rozložitý chlap, asi pětačtyřicetiletý, s prošedivělými blond vlasy a ledově modrýma očima. Jmenoval se Langley a měl z nich nejvyšší úroveň, celých 24. Tihle hrobkaři to navzdory svým nízkým úrovním brali vážně a snažili se. Už také získali quest zjistit, co je na radnici, a právě debatovali, co s tím udělají. Přesvědčil jsem je, aby ještě chvíli počkali a místo toho vylezli z osady a začali trénovat, zatímco my vyrazíme do baktriánského městečka na druhé straně písečných dun, vzdáleného pět kilometrů. Dohodli jsme se, že se pak setkáme znovu tady ve Lhotě.

Vrata v městských hradbách zela dokořán a nikdo je nehlídal. Káťa si přidala hmotu navíc, takže se zvětšila a nabrala svaly. Vytáhla svůj zásahový štít a nesla ho v levé ruce.

„Nebudu ti lhát," řekl jsem jí po opuštění města. „Pořád mě děsně znervózňuje, když vidím, jak se měníš."

„To proto, že jsi zvyklý být největší chlap v místnosti."

„Možná, anebo možná proto, že je to prostě zkurveně divný. Ale co teď v našem životě není?"

Na to nikdo neměl odpověď.

Písečné duny se táhly do všech směrů. Odsud z povrchu bylo těžké rozeznat, jak malý vlastně okolní svět je. Věděl jsem, že baktriánské městečko není daleko, a mířili jsme přímo k němu. Museli jsme prostě jít rovně, nahoru a dolů po dunách. Brzy by se měly objevit jeho zdi. Vysoko nad námi se vznášela pevnost *Pustina*, která už se přesunula nad poušť. Těsně pod kopulí kolem ní kroužilo pár dalších létajících mašin, ale žádná z nich přímo nad kotlinou, v níž jsme se nacházeli. V dáli jsem postřehl klínovou formaci hejna ptáků mířící za okraj, směrem k pozemnímu kvadrantu. Rychle nám zmizeli z dohledu.

Rakvička vypustila Monga a jela na jih ke druhé osadě na jeho zádech. Očekával jsem, že téměř okamžitě zapadneme po pás hluboko do písku, ale kromě občasných dun byl většinou tvrdě ušlapaný a nebořili jsme se víc než několik centimetrů hluboko. Na některých místech z něj vyčnívala holá skála. Opravdu jsme šli po střeše masivní krypty. Doufal jsem, že tým, který jí prochází nám pod nohama, neudělá nějakou blbost a nezpůsobí sesuv celého našeho malého světa.

Povrch nebyl úplně rovný. Myslel jsem si, že za to můžou duny, ale pevnější povrch pod pískem byl sám dostatečně členitý, aby vytvářel zvlněnou pahorkatinu. Všude kolem se jako rozházené a zapomenuté hračky válely zrezivělé trosky létajících mašin. V žádné z nich jsme ale nenašli nic, co by mělo smysl sebrat.

„Blíží se mobík," varovala nás Káťa po pěti minutách chůze, „a blíží se rychle."

„Je to něco velkého," dodala Rakvička.

„Fajn," prohlásil jsem, když i na mé mapě naskočila tečka. „*Kontra*."

Káťa se mi přesunula po pravici a Rakvička vyskočila na mé rameno. Mongo se postavil nalevo ode mě a v tu samou chvíli se zjevili i dva hodinářští dinosauroví. Oba vyrazili před

nás, když na ně Rakvička vyštěkla rozkazy. Připravil jsem si kouzlo *Bang bro*, ale chtěl jsem s ním počkat, dokud neuvidíme, s čím se to budeme rvát. Doppelgangerka se rozšířila a na rameni se jí objevila kuše.

Příšera přelezla vrchol duny, zadívala se na nás a zasyčela.

„Doprdele," zavrčel jsem.

Rakvička už zasypala cíl magickými střelami. Jen o pár sekund později narazily do tlusté kůže první šipky, ale většina z nich neškodně popadala na zem. Mířila k nám ještěrka s hnědou kůží pokrytou oranžovými fleky a na všechny strany z ní čouhaly nebezpečně vypadající dvaceticentimetrové ostny. Vyplázla na nás dlouhý rudý jazyk. Ta mrcha byla větší než zatracený medvěd grizzly. Znovu zasyčela a vyrazila k nám. Kroutila přitom tělem sem a tam jako krokodýl běžící po zemi.

Samec rohatého ďábla (34. úroveň)

Tihle ostnatí hajzlíci se běžně nacházejí na většině pouštních planet. Jsou velcí a rychlí a blbí a vzteklí. Jejich těla pokrývají obranné ostny, což vyvolává otázku, proč si něco tak velkého vůbec muselo vyvinout obranný mechanismus.

Společensky u nich funguje něco jako reverzní harém. Je velmi pravděpodobné, že královnu poznáš, pokud na ni narazíš. Ještě pravděpodobnější je, že to bude to poslední, co v životě uvidíš.

Varování: Toto je nepřítel třídy ještěr a bude ti kvůli sigilu vyhynutí způsobovat o 20 % větší zranění. Dobře ti tak, to máš za to, že jsi vyhubil tolik ubohých nevinných příšer.

„Paráda," zamumlal jsem. Kátiny šipky nedělaly vůbec nic, ale Rakviččiny nedávno posílené magické střely ubíraly příšeře s každým zásahem pořádnou porci zdraví. Zastavila se

na vrcholku kopce, jak si najednou uvědomila, že si možná ukousla víc, než dokáže požvýkat a spolknout. Zahájila ústup, a tak jsem schoval rukavici a nabil do xistery drtikouli. Roztočil jsem se a vypálil projektil přímo potvoře do hlavy. Způsobil jí solidní poškození, skoro tolik co jedno kočičí kouzlo.

Rakvička ji nedorazila, protože jsme chtěli vědět, jak to půjde hodinářským kopiím. Ďábel vztekle zařval a dál ustupoval po malém kopci. Oba dinosauři se na něj vrhli a zahryzli se do tlusté kůže. Mlátil ocasem a chňapal po robotech, kteří ho nedokázali nijak zranit. Obrátil se, popadl jednoho do tlamy a rozkousl ho jako bonbón. Automaton vybuchl.

Druhý Mongo zaječel a drásal nepřítele spáry, zatímco opravdový dinosaurus rozhořčeně ryčel. Rakvička na něj řvala, ať se drží zpátky. Kopie vyrvala příšeře v boku díru, z níž hned vystříkla krev. Zraněná bestie se přetočila na záda a hned zase zpátky na nohy neskutečnou rychlostí. Zakousla se do druhého Monga a ten také explodoval.

„Mají opravdu tlustou kůži," prohodila Káťa. Zamířila kuší na trhlinu v ďáblově boku a konečně mu taky něco udělala. Ukazatel zdraví klesl hluboko do červené a bylo skoro po něm. Rakvička by ho mohla dorazit jediným dalším kouzlem, ale zatím čekala. S každým novým mobíkem jsme museli experimentovat a zjistit, co funguje a co ne.

„Ustupte," přikázal jsem a odhadl vzdálenost. Pouštní bestie se zoufale snažila utéct za kopec. Nabil jsem do xistery hobvrhačku se čtvrtinovou silou a vrhl ji obloukem do vzduchu tak, že zapadla hned za horizont kopce.

Prásk!

Gejzír rudé krve a masa promíchaný s oblakem prachu se rozstříkl na všechny strany. Země pod nohama se zachvěla a na nás se jako prudká přeháňka sesypal písek, kamínky a kousky ještěrky. Červená tečka se na mapě proměnila v X.

„Dobrá rána," poznamenala Káťa.

„Mám ráda exploze, ale proč to vždycky musí být tak nechutné?“ zabručela mi Rakvička do ucha. „Písek a krev, to je hrozivá kombinace.“

Přeskočila na záda Mongovi a zahájila očistu.

Tiše jsem si pro sebe bručel: „Ty se čtvrtinovou silou jsou na boj zblízka ještě pořád trochu moc silný. Ta mrcha byla jak daleko? Osm metrů? Bejt to jen o něco blíž, schytali bysme aspoň pár střepin. Možná budu muset udělat nějaký jen s poloviční náložÍ.“

Zamířili jsme k mrtvole. Velociraptor při pohledu na vypařující se zbytky hodinářských bratříčků zakňučel. Z mobíka vypadlo dvacet zlaťáků, játra rohatého ďábla a několik zubů, které měly podle všeho jakous takous cenu. Všechno to skončilo v inventáři.

„Už vidíš druhou osadu?“ zeptal jsem se Káti.

„Ano, jen co jsme opustili bránu, zobrazila se mi většina kvadrantu. Jakmile přelezeme přes vrchol dalšího kopce, měli bychom ji vidět na vlastní oči.“

„Slyšíte to?“ vyhrkla Rakvička a vzhlédla k obloze. Ukázala packou. „Podívejte se támhle.“

„Asi jsme tím výbuchem přilákali něčí pozornost,“ prohlásil jsem a zaclonil si oči dlaní. „Hej!“

Přikrčil jsem se, protože nám jen pár desítek metrů nad hlavami přeletělo letadlo. Hlasitě vrčelo jako létající motorová pila a objevilo se prakticky bez jakéhokoli varování. Museli ho shodit z gnómí pevnosti. Vypadalo jako dvoumotorový dvouplošník s oběma motory zasazenými mezi křídly. Rozeznal jsem charakteristickou červenou čepičku pilota a vedle něj druhého gnómího pasažéra, obráceného obličejem k ocasu stroje. Ukázal dolů na nás a něco křikl. Pod trupem letadla visely v sítích dva zlověstně vypadající vejčité objekty. Menší než ťukadlo, ale ne o moc.

Dvouplošník zahájil obrátku směrem k nám. Neměli jsme se kde skrýt.

Rozházel jsem kolem nás tři kouřové clony. Už mi zbývaly jen čtyři.

Rozběhli jsme se zpátky, abychom mezi sebe a útočníka dostali aspoň malou dunu. Dým se rozptyloval do vzduchu, kroutil se v malých vírech a vítr ho rozháněl do všech směrů.

Letadlo zamířilo níž. I přes kouř jsem ho jasně viděl. Na čumáku mělo namalovanou hlavu nějakého šedého vřískajícího zvířete. Připomínalo mi nabušenou koalu trpící vzteklinou.

Gnómí shozový medvídek

Mašina.

Jeden z nejstarších typů rychlých útočných letadel balónových gnómů. Ve službě jich zbývá jen hrstka. Ačkoli se po opuštění domovské základny dokážou rychle přesunout nad cíl, jejich staré motory nechvalně prosluly svým nízkým výkonem. Poškození medvídci mají často problém vrátit se zpátky domů do výšky, dokonce i poté, co odhodí náklad. Proto jsou většinou vybaveni rychle se nafukujícími záchrannými balóny, s nimiž se ale stávají snadným cílem nepřátelských letadel a protiletadlových zbraní.

Tato informace ti nijak nepomůže, pokud zrovna sedíš na zemi a koukáš, jak se na tebe řítí jako kos na vyžranou žížalu.

Neboj se, neshazují bomby. Jejich standardní výzbroj je mnohem zábavnější.

Dvě vejce visící pod dvouplošníkem mi připadala jako bomby, ale má dovednost *Zacházení s trhavinami* se na nich neaktivovala. Na klidu mi to však rozhodně nepřidalo.

Letadlo srovnalo výšku jen asi deset metrů nad zemí a chystalo se na nás shodit podezřelý náklad. Zbývalo nám sotva pár sekund.

„Kurva," okomentoval jsem téměř dokonalý nálet. Buď nás dokázali přes kouř zaměřit, nebo správně odhadli, že se zkusíme vrátit. Ukázal jsem na hřeben napravo od nás, u místa, kde jsme zabili ďábla, dobrých sto metrů daleko. „Rakvičko!"

„To je moc blízko, Carle."

„Udělej to. Pak skočíme za kopec. Káťo, nachystej si štít."

„Jdu na to," potvrdila rozkaz už uprostřed proměny. Zformovala se do předem připraveného vypouklého štítu a obrátila se k letadlu bokem.

Vytáhl jsem hobvrhačku a připravil se ji zapálit. Taky jsem se obrátil doleva.

Dva turbovrtulové motory ječely jako motorová pila prořezávající se plechem, samé rachocení a skřípání. Rozhodně nás navzdory maskovací cloně viděli. Možnost, že nás napadne letadlo, jsme spolu probrali a vymysleli kontingenční plán, ale nepočítali jsme s tím, že mé kouřáky nebudou fungovat. To bude problém. Jestli to posereme, nebudeme mít jak utéct.

„Sesláno," oznámila Rakvička. „Tři, dva, jedna."

Vžum.

Odteleportovali jsme se těsně předtím, než na nás letadlo vypustilo svá vejce. Objevili jsme se na vrcholku malého kopce. Zapálil jsem hobvrhačku a odhodil ji. Snažil jsem se co nejlépe odhadnout, kam gnómové mezitím doletí.

Shozený objekt po nárazu do povrchu hlasitě zarachotil a jednou se odrazil. Nic dalšího se nestalo.

Plnotučná hobvrhačka explodovala ve vzduchu, ale příliš nízko a za rychle letícím dvouplošníkem. I tak mě i Rakvičku exploze odmrštila. Měl jsem pocit, jako by mi někdo u ucha vystřelil z brokovnice. Káťa se ani nehnula. Letadlo se otřáslo, motory zaječely ještě hlasitěji a z jednoho vyrazil proud kouře. Medvídek zatočil a zahájil vzestup. Prchali do výšky.

Panebože, pomyslel jsem si a vyškrábal se na nohy. Mé výbušniny nabíraly na síle.

„Carle, Mongovým citlivým uším to ublížilo," pokárala mě kočka. Dinosaurus souhlasně zachroptěl.

„Trefils ho?" zeptala se doppelgangerka, sledující dvouplošník mizící v dáli.

„Nemyslím." Oprášil jsem se a neustále pohledem kontroloval místo dopadu kovového vejce velikosti popelnice. Nic se nedělo. Nic se nehýbalo.

„Hele, proměnil se v balón," ukázala Káťa na letadlo. „A druhou bombu odhodili támhle, ale taky nevybouchla."

„Chcípl jim motor, tak vypustili záchrannej balón," vysvětlil jsem jí.

„Rakvičko," dodal jsem po pár sekundách, když se stále nic nedělo. „Udělej mi laskavost a přivolej další hodinářský Mongy. Pošli je k tý bombě, nebo co to je."

Poslechla mě. O chvíli později oba automatony dorazily k pomačkané bombě, zatímco my pro jistotu ustoupili o kus dál. Vejce leželo na boku. Přes něj se táhla dělicí čára, jako ve velikonočním vajíčku plném bonbónů. Možná se mělo otevřít, ale nedošlo k tomu. Oba mechaničtí dinosauři do něj mlátili a my se přesouvali dál a dál. Ani po minutě útoků a skákání se nic nestalo.

Duplikáty měly životnost jen deset minut. Po osmi z nich to vypadalo, že vejce už nic neudělá.

„Počkej," zarazila mě Káťa. Vrátila se do své podoby ženského Hulka, ale kuši neschovala. „Něco vidím na mapě. Nejspíš konečně prasklo." Zhluboka vydechla. „Je to mrtvý boss. A asi nás tam čeká mapa sousedství."

Zaplavila mě vlna úlevy. Čekal jsem něco hnusného, jako třeba žíravý plyn, roj včel nebo magickou explozi.

„Tak jo. Půjdem to očíhnout zblízka."

Cestou jsme si dávali pozor na vzdálenou druhou bombu. Mongové hrdě postávali nad otevřeným vejcem. Pak jim vypršel čas a explodovali ještě dřív, než jsme k nim dorazili.

Uvnitř skořápky jsme našli mrtvolu vypadající, jako by ji přejel náklaďák. Byla to husa. Kanadská husa s jasně rozeznatelným hnědým tělem a černou hlavou s bílým pruhem.

Obratelná mrtvola – Zdivočelá husa – sousedský boss (45. úroveň)

Zabita nárazem o zem. Máš setsakra štěstí, že to tenhle roztomilý ptáček nepřežil.

Nakopl jsem vejce označené systémem jako *Výškové výsadkové zařízení – rozbitý předmět*. „Nefungovalo, jak má. Je celý rezavý. Neotevřelo se, a tak boss uvnitř chcípl."

„Asi máš pravdu," přikývla Káťa, ohlížejíc se přes rameno ke vzdáleným kopcům. „Jsem si celkem jistá, že se neotevřelo ani to druhé. Několikrát se odrazilo od země."

Carl: Mordecaii, co je to zdivočelá husa?

Mordecai: Nevím přesně, ale cokoli se slovem zdivočelý ve jméně většinou znamená hodně špatné zprávy.

Sehnul jsem se a vzal si mapu sousedství. Hned se objevilo pár červených teček, samí rohatí ďáblové. Žádný z nich nemířil naším směrem. Bosse, ani živého, ani mrtvého, jsem nikde neviděl.

Nemohl jsem si pomoct, ale měl jsem pocit, že nás zase tlačí do striktního scénáře. V kvadrantu existovala dějová linka a my jsme byli nuceni se jí držet. To, že na nás hodili bosse jen proto, aby chcípl, nejspíš nebyla nehoda, ale stopa, která nás měla vést naskriptovaným směrem. To se mi vůbec nelíbilo. Museli jsme se od toho příběhu co nejrychleji odtrhnout.

„Tu druhou bombu necháme na pokoji," rozhodl jsem. „Nemá smysl pokoušet osud." Sebral jsem zdechlinu husy a šoupl ji do inventáře.

„Odporné, Carle," poznamenala Rakvička.

V herním rozhraní jsem měl záložku *Márnice mobíků*. Všechna těla byla bezcenná, ale kdo ví, kdy se něco takového může hodit.

Přestože bylo vejce rozbité, otvírací mechanismus mi připadal zajímavý. Obsahoval ciferník, který jsem chtěl blíže prozkoumat. Pokusil jsem se sebrat celou skořápku, a ačkoli nebyla nejlehčí, snadno jsem ji zvedl a uložil k sobě.

„Tak jo, jdem dál," přikázal jsem.

Rakvička sledovala oblohu. „Objevila se další letadla. Asi jsme je něčím naštvali."

„Sakra. Potřebujem sehnat velbloudí raketomet," zavrčel jsem.

„Napočítala jsem jich osm," oznámila Káťa, stínící si oči dlaní. „Tentokrát jsou opatrnější."

A taky to byly jiné letouny. Letku tvořila podivná směska různých typů, ale zatím letěly příliš daleko, než abych je mohl prozkoumat. Pomalu kroužily a klesaly jako hejno ptáků. Pokud nezrychlí, potrvá jim to několik minut. Do baktriánského města jsme to nemohli stihnout. Museli jsme zdrhat.

„Změna plánu, zpátky do Dupavý Lhoty!" přikázal jsem. „Makáme!"

Rakvička na Mongovi okamžitě vyrazila tryskem k velbloudí osadě.

Za běhu jsem se ohlížel a všiml si medvídka pozvolna taženého balónem do výšky. Z *Pustiny* k němu vystartovala malá vzducholoď.

„Káťo, máš ještě ty součástky z motoru? Z interdikční drezíny?"

„Samozřejmě," zafuněla.

V minulém patře jsme jednu drezínu rozebrali na součástky. Většina jich skončila v mém inventáři, ale Káťa si vzala funkční mechanické díly. Díky *Lektvaru pozemského hobby* získala rozsáhlé znalosti o všech možných motorech.

„Výborně. Musíme si postavit terénní buginu. A to co nejdřív. Na tyhle srance nemáme čas. Snažej se, abysme se do druhý dědiny nedostali za dobrýho počasí. Chtěj, abysme se venku flákali, až bude strašnej hic, tma nebo bouře. A já nic takovýho nemám v úmyslu."

Zdi Dupavé Lhoty nám narůstaly před očima. Letouny přestaly klesat, ale stále kroužily pár set metrů vysoko.

„Potřebujem nějakou obranu," dodal jsem. „Ty zapracuj na motoru, já vymyslím protiletadlovej kanón."

4.

Postavení chatrného vozidla složeného ze dvou částí netrvalo dlouho. Díky inženýrskému stolu a kovodílně jsem zvládl vyrobit prakticky cokoli během pár minut. Inženýrský stůl na druhé úrovni umožňoval vytvářet komplikované systémy vyžadující skládání více objektů dohromady, jako tlumiče a převodovku. Kovodílna, taky na druhé úrovni, mi ukazovala sílu materiálu a maximální nosnost, navíc nabízela víc volitelných tvarů. Mordecai tvrdil, že na třetí úrovni půjde přetavit méně cennou kořist a výsledné ingoty použít na výrobu lepších hustších slitin. Místo drahých hobvrhaček budu moct vyrábět přesné trhavé koule.

S Káťou jsme pracovali na základní kostře, zatímco Rakvička vyrazila v doprovodu manažera na nákupy. Před odchodem přejela pohledem budoucí buginu a prohlásila: „Rozhodla jsem se to nazývat královský kočár.“ Švihla ocasem a vypadla ze základny následovaná Mongem a Mordecaiem.

„Co to sakra je?“ zanadával jsem, když se nad nedokončeným strojem objevila nápověda. Ještě neměl popisek, ale systém už hlásil, že se dívám na *Královský kočár – mašina*.

Ten „kočár“ nebyl nic jiného než přehnaně velké terénní vozítko s volitelným přívěsem. Tím mi připomínal *Matku*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Carlovo bombastické evangelium*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.